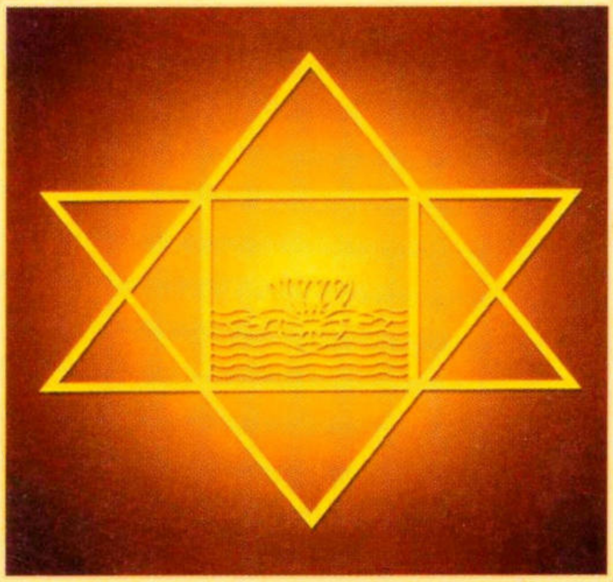

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

డిశంబరు 2013

7/12/2013.

విషయసూచిక

ప్రథమ భాగం: అవతారములు — మానవరూపంలో దైవావతరణ

ద్వితీయ భాగం: శ్రీఅరవిందుల మహాసమాధి

ఎవరైతే తమలో ఆవిర్భవించిన లేక అవరోహించిన దైవం యొక్క ఉనికిని గురించి, ఆతని శక్తిని గురించి చేతన కలిగి వుంటారో, యెవరు తమ ఇచ్ఛా జీవితం, కర్మలు తమ అంతరంగంలో ఆవాస మున్న ఆతని నియంత్రణలో నుంటాయనే అవగాహన కలిగి వుంటారో, వారు అవతార పురుషులని ఉజ్జాయింపుగా చెప్పవచ్చు. అట్టివారికి వారి అంతరంగంలో ఆ దైవం యొక్క ఉనికితోను, దైవికశక్తితోను తాదాత్మ్యం చెందిన అనుభూతి యేర్పడుతుంది. *(CWSA 28:485)*

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

అవతారమనగా యేమిటి?

భగవద్గీత ననుసరించి మానవరూపంలో దైవం అవతారం స్వీకరించుట అనగా, పరమాత్మ మానవ లక్షణాలను, మానవ ప్రకృతిని స్వీకరించడమన్న మాట. మానవ జన్మలో నున్న రహస్యం యొక్క మరో కోణం యిది. ఈ రహస్యం పైకి వెల్లడి కాకపోయినా నిజానికి అదొక అత్యద్భుత ఘటన. ప్రతి మానవ జీవిలో శాశ్వతుడైన, విశ్వవ్యాప్తుడైన భగవంతుడు అంతరాత్మగా విరాజిల్లుతున్నాడు. మనిషిలోని వ్యక్తిగతమైన ఆత్మకూడ దైవాంశమే. 'మా మైవం సహః'. అది భగవంతునిలో ఒక స్వల్పభాగంగాని లేక అవశేషంగాని కాదు; కారణం భగవంతుడిని ముక్కలు చెక్కలైన వాడిగా మన మూహించలేము. అది యేకైక శుద్ధచైతన్యము యొక్క పాక్షిక చేతన, యేకైక పరమశక్తియొక్క పాక్షికశక్తి, విశ్వవ్యాప్త జీవుడి దివ్యానందాన్ని పొందే ప్రాపంచిక జీవి యొక్క పాక్షిక అనుభూతి. అందువలన మానవుడు అభివ్యక్తమగుటలోను లేక ప్రకృతిలోను ఒక్కడే అయిన అనంతుడు, అప్రమేయుడు అగు దివ్యపురుషుడి యొక్క పరిమితమైన ప్రతిరూపం. ఆ పరిమితి యొక్క ముద్ర అజ్ఞానజనితం. అందువలన అది మానవుడు తాను యే దివ్యపురుషుడి నుండి ఆవిర్భవించాడో ఆతనినేగాక తనలో సర్వదా నిలచి వుండి, తన స్వీయప్రకృతిలో నిగూఢంగా హృదీయాంతర్గతంగా జీవిస్తున్న, తన మానవమందిర అంతరంగ పూజాపీఠంపై కప్పబడిన జ్వాలగా వెలుగుతున్న ఆ పరమాత్మను గూడ విస్మరించునట్లు చేస్తుంది.

అతనిని అజ్ఞానం ఆవరించుటకు కారణం అతని అంతరాత్మ చక్షువులపైన, దాని అంగాంగాల పైన ప్రకృతి యొక్క మహామాయ యొక్క ముద్రవేయబడింది. ఆ ప్రకృతి, ఆ మాయ మూలకంగానే భగవంతుని నిత్యసత్య అస్తిత్వము నుండి మానవుడు అభివ్యక్తం చేయబడినాడు; దివ్యపదార్థమనబడే అమూల్యమైన లోహం నుండి పోతపోయబడిన నాణెంలా రూపొందించబడినాడు. అయితే ప్రకృతి యొక్క మాహామాయ యొక్క అసాధారణ లక్షణాల పూతతో దట్టంగా అలముకొనబడి, వాటి ప్రత్యేక ముద్రతో పాటు పాశవిక మానవీయ ముద్ర కూడ అతనిపై వేయబడింది. పరమాత్ముని రహస్యచిహ్నం అతనిపై వున్నప్పటికి, అది మొదట్లో స్పష్టంగా

గుర్తించ బడదు; దానిని తెలుసుకోవడం చాలా కష్టం. ఏ మానవ అస్తిత్వ రహస్యం తెలుసు కోవడంతో దైవికమైన మానవతకు భువనపరమైన మానవతకు మధ్యగల తేడా విశదమౌతుందో, దానితో తప్ప మరే విధంగాను ఆ తేడాను వాస్తవంగ తెలుసుకోలేము.

అవతారంగా దివ్యజన్మ నెత్తిన మహాపురుషునిలోని యదార్థ పదార్థం అతని శరీరంయొక్క పైపూతలో నుండి మెరుస్తూ కనబడుతుంది. మాయా ముద్ర అన్నది కేవలం ఆకారం కోసమే. దర్శనం మాత్రం నిగూఢమై యున్న ఆ దైవానిది. ప్రాణ శక్తి ఆ దైవానికి చెందినది. అది మానవప్రకృతి ధారణముద్రలను ఛేదించుకొని కన బడుతుంది. బాహ్యమైనది, భౌతికమైనది కాని లోపలి అంతరాత్మ చిహ్నాన్ని దర్శించ గోరేవారు, దర్శించగలవారు, స్పష్టంగా తెలుసుకొనుటకు అది ప్రత్యక్షంగా కనపడు తుంది. ఆసురిక ప్రవృత్తి యెప్పటికి యీ విషయాలను కనుగొన లేదు. అది కేవలం శరీరాన్ని మాత్రమే చూస్తుంది కాని అంతరాత్మను కాదు; ఉపరితల జీవిని మాత్రమే చూస్తుంది కాని అంతరంగజీవిని కాదు; ఆచ్ఛాదననే చూస్తుంది కాని దాని లోపలి పరమ పురుషుడిని కాదు. సాధారణ మానవుని పుట్టుక విషయంలో విశ్వవ్యాప్తుడైన దైవం మానవాకృతిని పొందుటలోగల ప్రకృతిపరమైన అంశానికి ప్రాధాన్యత వుంది; అవతారం విషయంలో అదే సంఘటనకు దైవాంశపరమైన ప్రాధాన్యత వుంది. ఒక దానిలో దైవం మానవప్రకృతికి తనలో ఒక భాగాన్ని స్వాధీనపరచుకొని దానిపై అధికారం పొందే వీలు కలిగిస్తాడు. మరోదానిలో తానే తనలో ఒక భాగాన్ని, దాని ప్రకృతితో సహా స్వాధీనపరచుకొని, దానిపై దైవికమైన అధికారం వహిస్తాడు. భగవద్గీత మనకు చెప్పదలచేదేమంటే, దైవాతరణ సాధారణ మానవుని విషయంలో మాదిరిగ పరిణామ ప్రక్రియ ద్వారానో లేక ఊర్ధ్వగతి పొందుట ద్వారానో లేక దివ్యజన్మ నెత్తుట ద్వారానో జరుగదు. దైవం మానవాళిలోకి నేరుగ దిగివచ్చి మానవాకృతి మూసలో తనను తాను మలచుకొనుటతో జరుగుతుంది.

(CWSA 19:158-59, SABCL 13:149-50)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

అవతార కార్యం

... ఆ ఆరోహణకు లేక పరిణామ ప్రగతికి సహాయం చేయడానికి అవతారం దిగిరావడం లేక అంగీకరించడం జరుగుతుంది. ఈ విషయాన్ని గీత స్పష్టం చేసింది. అంటే మనిషిలో దైవాభివ్యక్తి సంభావ్యతను సోదాహరణంగా చూపించడానికి అని మనం చెప్పుకోవచ్చు. అప్పుడు అదంటే యేమిటో, ప్రత్యక్షంగా చూచి అందులోని కెదగడానికి మనిషి ధైర్యం చేస్తాడు. అంతేగాక ఆ అభివ్యక్తి ప్రభావం భూ-ప్రకృతిలో ప్రకంపిస్తూ వుండి, ఆ అభివ్యక్తి అంతరాత్మ, దాని ఊర్ధ్వప్రయాణ కృషికి సారథ్యం వహించేటట్లు చేయడానికి, అవతరణ జరుగుతుంది. మానవుని ఆకాంక్షించే అంతరాత్మ తనను తాను యే మూసలోనికి పోత పోసుకోవాలనుకుంటుందో ఆ మూసకు దివ్యపురుషుడి యొక్క ఆధ్యాత్మిక ఆకృతిని అందించడానికి అవతరణ జరుగుతుంది. కేవలం ఒక మతసిద్ధాంతాన్ని గాక, బాహ్య, అంతర జీవనధర్మాన్ని, దైవత్వం వైపు అతడెదగడానికి తగిన రీతిగా తనను తాను మలచుకొనేందుకు ఒక మార్గాన్ని, ఒక నియమాన్ని, ఒక ధర్మాన్మి, ఒక మతాన్ని అందించడానికి అవతరణ జరుగుతుంది. ఈ యెదుగుదల, ఈ ఆరోహణ కేవలం, యెవరికీ సంబంధం లేకుండా, విడిపోయిన వ్యక్తిగత సంఘటన గాదు. దివ్యప్రపంచ కార్యకలాపా లన్నింటిలో లాగానే అది కూడా ఒక సామూహిక వ్యాపారం గనుక ఇదొక మహాకార్యం, జాతి కోసం జరిగే కార్యం, మానవాళి పురోగతికి సహాయం చేయడానికి; ఆ జాతికి సంభవించే మహాసంకట సమయంలో అది చెదరిపోకుండా దానిని ఒకటిగా నిలిపి వుంచేందుకు; మనిషి స్వభావంలో, క్రిందికి లాగుతుండే శక్తులు బలపడి అతని మీద మరింత వత్తిడి చేసేటట్లు తయారైనపుడు వాటిని రూపుమాపేందుకు భగవంతుని వైపు నడిపే గొప్ప ధర్మాన్ని మనిషిలో నిలిపి వుంచడానికి లేదా పునః ప్రతిష్ఠిచడానికి; ఎప్పటికైనా గాని, భగవంతుని రాజ్యస్థాపనకు; వెలుగు కోసం, సంసిద్ధి కోసం ఆకాంక్షించే సాధుజనులు విజయు లయ్యేటట్లు వారిని సంసిద్ధం చేసేందుకు; కీడు, అంధకారాలను కొనసాగేటట్లు చేయాలని పోరాడేవారిని అంతమొందించడానికి కూడా అవతరణ జరుగుతుంది. ఇవన్నీ కూడా అవతారం దిగిరావడంలో వున్న, గుర్తించబడిన ప్రయోజనాలు. అవతారం నిర్వహించిన మహాకార్యాన్ని బట్టే జనబాహుళ్యం ఆతని ప్రత్యేకతను గుర్తించి, అందుకోసమే అతనిని ఆరాధించడానికి సిద్ధమౌతారు. మానవ

జీవన ప్రతీకలో, వాళ్ళు దానితో యేకమయ్యేటట్లు, దానికి వశులయ్యేటట్లు యెదగగల విధంగా తమకే చెందిన మనస్తత్వ, దేహతత్త్వాల క్షేత్రంలో తనను తానభివ్యక్తం చేసుకొంటున్న శాశ్వత ఆంతరిక భగవత్తత్త్వానికి ఈ బాహ్య అవతార తత్త్వం ఒక చిహ్నంగా చూచేది ఆధ్యాత్మిక జనులే. మన స్వీయ ఆంతరిక మానవతలోనే ఉన్న శాశ్వత అవతార అభివ్యక్తి యేదైతే ఉన్నదో అదే అభివ్యక్తి తన ఆంతరిక సత్యంగా చేసుకొన్నదే బాహ్య మానవతలో ఒక క్రీస్తు, ఒక కృష్ణుడు, ఒక బుద్ధుని దివ్య అభివ్యక్తిలో ఉన్నది. భువిపై గల బాహ్య మానవజీవితంలో యేది నిర్వహించబడుతుందో అదే సమస్త మానవజీవుల ఆంతరిక జీవనంలో పునః నిర్వహించబడుతుంది.

ఇది, అవతార ప్రయోజనం.

*

అవతార పుట్టుక కున్నట్లుగానే, అవతార రాకకూ ద్వంద్వార్థం వున్నది, ద్వంద్వరూపం వున్నది. చర్య, ప్రతిచర్య నియమం ద్వారా ముందుకు పోవడం, వెనక్కి తగ్గడం అనే లయబద్ధమైన ప్రక్రియ ద్వారా ప్రకృతి పురోగతి కొనసాగుతుంది. అయినప్పటికీ భగవంతుని వైపుకు పయనించుటకు మానవజాతి చేసే కృషిలో, తిరుగులేని వెనుకంజ వేయడానికి బదులు, నిశ్చయాత్మక ధోరణితో ముందుకే పోవడం అనే దివ్యధర్మాన్ని కొనసాగించడానికి, తిరిగి నూతనంగా దానిని తీర్చిదిద్దడానికి తగు విధంగా బాహ్య ప్రపంచం మీద పనిచేసే దివ్యక్రియాశక్తికి సంబంధించిన బాహ్యపార్శ్వం కూడా అవతారం దిగిరావడంలో వుంది. భగవంతుని వైపు తిరిగిన చేతన, తన ఉన్నత శిఖరాలకు అధిగమించే ఆత్మ-వికాసశక్తిలో నూతన రూపాలను స్వీకరించి, భరిస్తూ, నూతనీకరిస్తూ, సమృద్ధం చేస్తూ, వ్యక్తిగత అంతరాత్మ, జాతి అంతరాత్మలపై పనిచేస్తుండడమనే అంతర్ముఖమైన పార్శ్వం కూడా ఆ దివ్యక్రియాశక్తి కుంది. చాలా తరచుగా, మానవజాతి భావించేందుకు ఉత్సాహం చూపించే అర్థంలో, అవతారం ఒక గొప్ప బాహ్యకార్యం చేయడానికి దిగిరాదు. కర్మ, సంఘటన, వాటిని వాటిగానే చూస్తే వాటి విలువ తెలియదు. అది యే క్రియాశక్తికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నాయో, అవి యే భావనకు ప్రతీకగా నిలిచాయో, ఆ క్రియాశక్తి యే కార్య నిర్వహణకై వచ్చిందో వాటిని బట్టే, కర్మకు, ఘటనకు విలువ వస్తుంది.

ఏ సంకట స్థితిలో అవతారం ప్రత్యక్షమౌతుందో అది పైకి ఘటనల సంక్లిష్ట

స్థితిగా మాత్రమే బాహ్యాన్ని చూచే కంటికి కనుపించినా, మూలంలో, నిజమైన అర్థంలో మానవజాతి చేతనలోని ఒక సంకటస్థితి అది. ఆ చేతన ఒక విశిష్ట సంస్కరణకు లోనుగావలసి వచ్చినప్పుడు దానిలో కొంత నూతన అభివృద్ధి జరుగవలసి ఉన్నపుడు యేర్పడిన సంకటస్థితిలో అవతారం ప్రత్యక్షమౌతుంది. ఈ మార్పు చోటు చేసుకొనుటకు ఒక దివ్యశక్తి అవసరం. అది ఏ చేతనాశక్తిని ధరించి వస్తుందో, దాన్ని బట్టి ఆ క్రియాశక్తి మారుతూంటుంది. మానవజాతి మనస్సులో, అంతరాత్మలో, దివ్యచేతన అభివ్యక్తి అవసరం అందువల్ల కలుగుతుంది. నిజానికి ఈ మార్పు యెక్కడ బౌద్ధికమైనది, లౌకికమైనదై వుంటుందో అక్కడ అవతార జోక్యంతో అవసరం ఉండదు. చేతన గొప్పగా ఉద్ధరించబడేటప్పుడు శక్తికి సంబంధించిన గొప్ప అభివ్యక్తి జరిగేటపుడు, మనుషులు, వాళ్ళ వాళ్ళ మామూలు స్థితులను మించిపోయే విధంగా ఉత్తేజానికి లోనవుతారు. ఈ విధమైన చేతనా పొంగులోని తరంగ శిఖరాలు కొంతమంది విశిష్ట వ్యక్తులలో, 'విభూతు' లలో బయల్పడతాయి. సార్వత్రిక కర్మను నడిపే వీరి కర్మ, ఉద్దేశించిన మార్పు తీసుకురావడానికి సరిపోతుంది. యూరపులోని సంస్కరణోద్యమం, ఫ్రెంచి విప్లవం ఈ తరహా సంకటస్థితులే. అవి గొప్ప ఆధ్యాత్మిక సంఘటనలు గాదు. అవి బుద్ధికి సంబంధించినవి, క్రియాత్మకమైన మార్పులు. ఒకటి మతానికి సంబంధించిన మార్పు, మరొకటి రాజకీయ చింతనలో మార్పు కోసమేగాని, ఆధ్యాత్మిక సంస్కరణలకు సంబంధించినవి గావు. కాని ఆ సంకటస్థితిలో ఒక ఆధ్యాత్మిక బీజం లేక ఉద్దేశ్యం ఉన్నట్లైతే, అపుడు మానవమనస్సు, అంతరాత్మలలో భగవచ్చేతన దానికి మూలంగా లేదా నాయకునిగా ఒక పూర్ణ లేక పాక్షిక అభివ్యక్తి జరుగుతుంది. అదే అవతారం అంటే.

(CWSA 19: 159-60, 168-69; SABCL 13: 150-51, 159-60)

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

అవతారం బాహ్యకర్మ

ఈ ప్రపంచం సంఘర్షణ కేంద్రం. ఈ సంఘర్షణ రెండు రకాలు. అంతస్సంఘర్షణ, బాహ్య సమరం. ఈ విషయాన్ని గీత నొక్కి వక్కాణించింది. అంతస్సంఘర్షణలో శత్రువులు లోపలే వుంటారు. వ్యక్తిలో దాగి వుంటారు. కోరికల్ని, అజ్ఞానాన్ని, అహంకారాన్ని నశింపచేయడమే ఘనవిజయం, కాని బాహ్య యుద్ధం ఒకటి ఉంది. మానవ సామూహిక జీవనంలో ధర్మ, అధర్మ శక్తుల మధ్య సంగ్రామం అది. ధర్మశక్తులకు భగవంతుడు, మనిషిలోని అంతర్గత దైవ ప్రకృతి బలం చేకూర్చుతూ వుంటాయి. ధర్మానికి ప్రతినిధిగా వున్నవారు, జీవితంలో ఆ ధర్మాన్ని సాక్షాత్కరింప చేసుకోవాలని భావించేవారు ధర్మాన్ని రక్షిస్తూ వుంటారు. అధర్మాన్ని రాక్షసులు పరిపోషిస్తూ వస్తారు. తీవ్రమైన అహంభావం వారి శిరస్సు. అధర్మవర్తనులు, అధర్మాన్ని సంతృపి పరిచేవారు వున్నారు. ఇది దేవతల, రాక్షసుల యుద్ధం. భారతీయ వాఙ్మయం నిండా ఆ యుద్ధాల గాథలే. మహాభారత గాథలో శ్రీకృష్ణుడే ప్రధాన వ్యక్తి (అవతారం). ధర్మసంస్థాపనకు యుద్ధం చేసే పాండవులు దేవతల కుమారులు; మానవరూపాలలో ఉన్నవారి శక్తులు. వారి శత్రువులు రాకాసిశక్తుల అవతారాలు. వారే అసురులు. అసురుల పాలనను అంతం చేయడానికి ప్రత్యక్షంగానో, పరోక్షంగానో సహాయం చేయడానికి అవతారం దిగివస్తుంది. అసురుల్లోని దుష్టశక్తిని అణచివేసి, అణచివేయబడిన ధర్మాన్ని ఉద్ధరిస్తాడు అవతారమూర్తి.

జనసామాన్య జీవనసీమలో స్వర్గాన్ని మరింత చేరువగా తీసుకొని రావడానికి, వ్యక్తి ఆత్మలో స్వర్గసామ్రాజ్యాన్ని సంస్థాపించడానికి అవతారమూర్తి వస్తాడు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

అవతారం రాక వెనుక అంతర్గత ప్రయోజనం

దివ్యజన్మ, దివ్యకర్మల నిజమైన స్వభావాన్ని అవతారం నుండి నేర్చుకున్నవారు అవతారం అంతఃస్ఫురిత సారాన్ని పొందగలరు. తమ చైతన్యం నిండా అవతారం నిండి, ఆయనలో తమ యావత్ అస్తిత్వధారతో శరణు పొంది, (మన్మయ మామ్ ఉపాశ్రితః) తమ జ్ఞాన సిద్ధ శక్తి ప్రవాహంతో పవిత్రమై, నిమ్నప్రకృతి నుండి విముక్తమై, భగవదస్తిత్వాన్ని, భగవత్ ప్రకృతిని (మద్భావం) పొందగలరు.

నిమ్నప్రకృతికి అతీతంగా మనిషిలో ఉన్నత దివ్యప్రకృతి మహత్వాన్ని ఆవిష్కరించడానికి, స్వేచ్ఛాయుతమై, అహంకార వివర్జితమైన, నిష్కామమై, నిర్వ్యక్తిగతమై, విశ్వజనీనమైన దివ్యకర్మల్ని బహిర్గతం చేయడానికి అవతారం వస్తుంది. దివ్యకర్మలు, దివ్యకాంతి, దివ్యశక్తి, దివ్యప్రేమ ప్రజ్వలితమై ఉంటాయి. అతను దివ్యమహనీయ వ్యక్తిత్వంగా వచ్చి మానవ చైతన్యమంతా నిండిపోతాడు. పరిమితమైన అహంకార వ్యక్తిత్వాన్ని నిర్మూలిస్తాడు. అహంకారం నుండి అనంతంలోకి, విశ్వజనీనతలోకి జననం నుండి అమృతతత్వంలోకి సాధకుడ్ని విముక్తం చేస్తాడు.

దివ్యశక్తి, దివ్యప్రేమలాగా భగవానుడు అవతరిస్తాడు. వాటి పిలుపు మేరకు మానవులు అందులోనే శరణు పొందుతారు. వారి సంకల్పాల పరిమితత్వంలో, మానవ భయాలు, క్రోధాలు, కాంక్షల ఘర్షణలో ఎంతమాత్రం శరణు పొందరు. ఈ అశాంతి, బాధల నుండి విముక్తమై భగవంతుని ప్రశాంతిలో, ఆనంద తరంగాలలో జీవించగలరు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

సాధకుల ప్రశ్నలకు శ్రీఅరవిందుల సమాధానాలు

భగవంతుని అవతార తత్వం రెండు విధాలుగా వుంటుంది. దివ్యచైతన్యం ఒకటైతే కారణభూత మూర్తిమత్వం మరొకటి. దివ్యచైతన్యం అనంతశక్తి సంపన్న మైనది, అయితే అది తన కారణార్థక తత్వాన్ని ప్రకృతిలో పెట్టింది. దానికి ప్రకృతి నియమాలు వర్తిస్తాయి. అక్కడ అవసరానికి సరిపడే నియమావళి ప్రకారమే పాటిస్తుంది. కానీ ఒక్కొక్కసారి ఆ నియమావళిని మార్చుతుంది కూడా. అవతారమనేది కేవలం మెరుపుగా మెరిసిపోయే మాయే అయితే దానివల్ల నాకు ఉపయోగం లేదు. అట్లాకాక అది సర్వాంతర్యామియైన భగవంతుడు ప్రకృతి ఏర్పాటులో భాగంగా చేసినదైతే, నేను అర్థం చేసుకుని ఒప్పుకుంటాను.

*

మానవతకు ఉన్నత చైతన్య మార్గాన్ని తెరవటానికి వచ్చినదే అవతారమని చెప్పాను కదా! ఆ మార్గాన్ని ఎవ్వరూ అనుసరించలేకపోతే దానిపై మనకున్న అవగాహనతో పాటు ఏసుక్రీస్తు, క్రిష్ణుడు, బుద్ధుడు అనుకుంటున్న అభిప్రాయమంతా తప్పే. ఇంకా అవతార జీవితము దాని పనులు అన్నీ దండగ. ఒక గన్నయ్య్ ఏమంటాడంటే అక్కడ ఏ మార్గమూ లేదు, అది అనుసరించే అవకాశమూ లేదు, అవతార పురుషుని కష్టాలు, బాధలు అంతా అబద్ధం, బూటకం — భగవంతుని ప్రతినిధిగా వచ్చే వానికి గింజులాటకు అవకాశమే లేదు అని. అటువంటి భావాలు అవతార తత్వాన్నే కించపరుస్తాయి. అందుకు కారణం లేదు, అర్థం పర్థం లేదు, అవసరం లేదు. దైవ తత్వం అత్యంత శక్తివంతమైనది. భూమిపై అవతరించాల్సిన అవసరం లేకుండానే అది మానవులను ఉద్ధరించగలదు. అయితే అది ఈ ప్రపంచక్రమంలో భాగమైనపుడే మానవత బరువు బాధ్యతలను వహించి మార్గాన్ని తెరిచినప్పుడు అవతార మెత్తడంలో పరమార్థం ఉంటుంది.

*

మళ్ళీ చెపుతున్నాను. భగవంతుడు ఈ ప్రపంచ బాధ్యతలు వహించాలని సంకల్పించినప్పుడు దాన్ని మనస్ఫూర్తిగా ఏ విధమైన కపట నాటకాలు, యుక్తులు లేకుండా పూర్తిగా వహిస్తాడు. ఒక వేళ ఇంకేదైనా వెనక నుండి బయటపడినా కూడా సారాంశం ఒకటే అవుతుంది. ఇంకా దృఢంగా ఉంటుంది. అన్నిటి వెనుక అదే వుంటుంది —

తానే ఉన్నానని తెలుసుకునేటట్లు చేయడమే.

ఆధ్యాత్మిక మార్గానుయాయుల్లో చైత్యపురుషుడు చేసేది కూడా అదే. యోగమార్గాన్ననుసరించాలంటే మానవులు అసాధారణ మానవులు గానవసరం లేదు. మీరు చేసే పొరపాటు అదే, గొప్పవారు మాత్రమే ఆధ్యాత్మిక మార్గం అనుసరించ గల రనుకుంటూ ఆ గొప్పతనాన్ని అదే పనిగా తలుచుకోవడము.

*

పరిణామవాదంతో అనువదించుకోకపోతే అవతార తత్వానికి అర్థముండదు. మన దశావతార క్రమాన్ని పరిశీలిస్తే అది పరిణామ క్రమానికి దృష్టాంతంగా కనిపిస్తుంది. మొట్టమొదటి మత్స్యావతారం, ఆ తర్వాత ఉభయచరమైన, అంటే నీటిలోనూ, నేల పైనా కూడా సంచరించే కూర్మము, ఆ తర్వాత భూమిపై మాత్రమే సంచరించే జంతువుగా, ఆ తర్వాత మానవునకు జంతువునకు వారధిగా ఉన్న నరసింహావతారము, ఆ తర్వాత వామనుడు అంటే అసంపూర్ణంగా ఉండి దైవత్వంతో సర్వాన్ని కైవసం చేసుకున్న బడుగుమూర్తి, ఆ తర్వాత రాజస, సాత్త్విక, నిర్గుణ అవతారాలు వస్తాయి. ఇవన్నీ కూడా మానవులను ముఖ్యమైన రాజసత్వాన్నుంచి సత్వమనోమయ మానవుని దాకాను, ఆ తర్వాతది అధిమానస మానవుని దాకాను తీసుకువచ్చాయి. క్రిష్ణుడు, బుద్ధుడు, కల్కి ఈ ముగ్గురు చివరి మూడు ఆధ్యాత్మిక స్థితులకు ప్రతినిధులు. అధిమానస అవకాశాన్ని క్రిష్ణుడు కలిగిస్తే, బుద్ధుడు సర్వోత్కృష్ట విమోచనానికి ఆవల స్థితికి చేరే ప్రయత్నం చేశాడు. అయితే అది వ్యతిరేక స్థితిగానే ఉండిపోయింది. అది భూమిపై పరిణామాన్ని స్పష్టపరిచి సంపూర్ణం చేయటానికి తిరిగి రాలేదు. ఈ స్థితిని సరిచేయడానికి కల్కి అవతారం దిగివచ్చి అసుర శక్తులను నాశనం చేసి దైవ రాజ్యాన్ని స్థాపించవలసి ఉంది. ఈ పురోగతి అతి స్పష్టము, పొరపాటుకు అవకాశం లేదు.

ఒక అవతారానికి ఇంకొక అవతారానికి మధ్యన జన్మల విషయానికొస్తే క్రిష్ణభగవానుడు చెప్పాడు. తాను ఇంతకు ముందు ఎన్నో జన్మలు పొందాననీ, కొన్ని పరమావతారాలే కాక తాను భగవంతుడనని చెప్పుకున్నప్పటికీ వేరొక సందర్భంలో తానొక విభూతినని చెప్పుకొన్నాడు — 'వృష్ణీనామ్ వాసుదేవః'. దీనిని బట్టి చాలా జన్మలలో ఆతను పూర్ణమైన దివ్యచైతన్యాన్ని మరుగునపెట్టి విభూతులుగా అవతరించినట్లుగా మనం అనుకోవచ్చు. పరిణామప్రక్రియను ముందుకు నడిపించడమే

అవతారోద్దేశంగా మనం అంగీకరంచినట్లైతే పెద్ద సంధికాలంలో అంటే ఒక పెద్ద స్థితి నుంచి వేరొక స్థితి రావలసినప్పుడు భగవంతుడు అవతారం ధరిస్తాడు. చిన్న స్థితులు దాటేటప్పుడు విభూతిగా అవతరిస్తాడనుకోవడం సబబుగా నుంటుంది.

(శ్రీఅరవిందులు వేరొక పత్రంలో తర్వాతి విషయాలను విశదీకరిస్తున్నారు)

తర్వాత మెట్టు నిరాకార అఖండాత్మ కాక అతిమానస అవతారము. అన్నిటినీ దాటిపోవాలనే ఉద్దేశంతో బుద్ధుడు, ఆదిశంకరాచార్య కూడా తప్పే చేశారని నేనను కుంటున్నాను, వారు విమోచనస్థితిలోని క్రియాశీల తత్వాన్ని వదిలిపెట్టేశారు. అందువల్ల కల్కి అవతారం దాన్ని సరిదిద్దవలసి వచ్చింది.

ఇదంతానూ ఈ దశావతార వృత్తాంతాన్నీ పరిణామ క్రమానికి ఉపమాన కథగా చెపుతూ ఆ దృష్టితోనే వివరించాను. కాబట్టి నేను చెప్పింది నా స్వంత అభిప్రాయం కాదు.

(ఇంకా)

కల్కి అవతారానికి సంబంధించిన వివరాల కంత ప్రాముఖ్యత నివ్వక్కర్లేదు. భవిష్య త్చరిత్ర వివరాలు చెప్పాలనే ప్రయత్నం కన్నా అది కేవలం ఒక ప్రతీక మాత్రమే. రాబోయే దానికొక సూచన తప్ప వేరేమీ కాదు.

*

భగవత్ చైతన్యం నేను పొంది అనుభవించినదాన్ని నేను వ్యక్తపరచాలని అనుకుంటున్నాను తప్ప అది నన్ను అవతారంగా నిరూపిస్తుందో, ఇంకేం చేస్తుందో నా కనవసరము. దానితో నాకు సంబంధం లేదు. దాన్ని వ్యక్తపరచడమంటే దివ్య చైతన్యాన్ని వెలికితెచ్చి వ్యాపింపచేసినట్లయితే ఇతరులంతా దానిని అనుభవించి, దాని యందు ప్రవేశించి అందులో జీవించగలరని నా అభిప్రాయము.

(CWSA 28:472-73, 476,478, 487, 488, 489; 35:419)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి)

కారుణ్య సింధువు, నిశ్శబ్ద ఆలయం
ఆమె అంతర్గత సహాయం స్వర్గంలో తలుపులు తెరిచింది
ఆమె ప్రేమ విశ్వంకన్నా సువిశాలమైనది.
ఆమె ఏకైక హృదయంలో మొత్తం ప్రపంచం అంతా శరణు పొందవచ్చు.
శ్రీఅరవిందులు (సావిత్రి, 15 పుట)

శ్రీఅరవిందుల గురించి శ్రీమాత

ప్రపంచచరిత్రలో శ్రీఅరవిందులు ప్రాతినిధ్యం వహించునది ఒక ఉపదేశానికో లేక అంతర్దర్శనానికో కాదు, పరమేశ్వరుడి నుండి నేరుగా అవతరించిన నిర్ణయాత్మక క్రియాస్వరూపానికి.

*

మానవుడు నిన్నటి సృష్టికి చెందినవాడు. రేపు రానున్న సృష్టిని, రాబోయే అతిమానస జీవిని ప్రకటించడానికి శ్రీఅరవిందుల ఆగమనము.

అతిమానస ప్రపంచ అభివ్యక్తిని గురించి తెలియచెప్పుటకు శ్రీఅరవిందులు పృథ్వి పైకి అరుదెంచారు. కేవలం ఆ అభివ్యక్తిని మాత్రమే వారు ప్రకటించలేదు; దానితో పాటు సాక్షికంగా అతిమానసశక్తిని కూడా. దానిని అభివ్యక్తపరచుటకు వ్యక్తి ఏమి చేయవలసి వుంటుందో చేసి చూపించారు.

*

అనంతమైన ఆత్మపరిణామంలో, ప్రతి అవతారం ఒక ప్రకటన మాత్రమే. ఒక సమగ్ర సాక్షాత్కారం గురించి ముందుగా తెలియచేసే సూచన.

అయినప్పటికి భవిష్యత్తుకు చెందిన అవతారానికి బదులుగా గతానికి చెందిన అవతారాన్ని దైవంగా పూజించుటకు మానవులు అలవాటు పడ్డారు.

ఇప్పుడు, మరోసారి భవిష్యత్ సిద్ధిని గురించి తెలియచేయడానికిగాను శ్రీఅరవిందులు అవతరించారు. తిరిగి వారి సందేశానికి కూడ, వారి పూర్వీకులకు ఎదురైన ప్రతికూల పరిస్థితి తటస్థపడబోతుంది.

అయితే వారు సాక్షాత్కరింపచేసిన దివ్యసత్యాన్ని భవిష్యత్తే రుజువు చేస్తుంది. వారి దివ్యకార్యం నెరవేరుతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: కె. కవితా రెడ్డి

శ్రీఅరవిందుల మహాసమాధి రోజున శ్రీమాత చెప్పినది

ప్రభూ, మీ పని సాఫల్యమయ్యే దాకా, మమ్మల్ని నడిపించి, ప్రకాశింపచేసే చైతన్యంగా మాత్రమే కాక, కర్మలో క్రియాశీలక సాన్నిధ్యంగా కూడా మాతో ఉంటానని ఈ ఉదయమే నాకు వాగ్దానం చేశారు. భూమి పరివర్తన పొందేవరకూ మీదైనదంతా ఇక్కడే ఉంటుందనీ, భూవాతావరణాన్ని విడిచి వెళ్ళదనీ, పొరపాటు పడడానికి అవకాశం లేకుండా స్పష్టంగా చెప్పారు. ఈ అద్భుతమైన సాన్నిధ్యానికి మేము యోగ్యులం కావాలనీ, మీ మహనీయమైన పని సఫలం కావడానికి ఇక నుంచీ మాలోని సమస్తమూ ఒకే ఒక ఇచ్ఛ మీద ఏకాగ్రమవ్వాలనీ, అధికాధిక పరిపూర్ణతతో సమర్పించుకోవాలనీ అనుగ్రహించండి.

*

డిసెంబరు 8, 1950 రోజున శ్రీఅరవిందులతో "మీ శరీరాన్ని మీరు మళ్ళీ స్వీకరించండి" అని నేను కోరినపుడు ఆయన స్పష్టంగా ఇలా చెప్పారు. "నేను ఈ శరీరాన్ని ఉద్దేశ్యపూర్వకంగానే వదిలిపెట్టాను. మళ్ళీ నేను దీన్ని వెనక్కి తీసుకోను. దివ్యచైతన్య పద్ధతిలో ఏర్పడే మొట్టమొదటి దివ్యచైతన్య శరీరంలో అభివ్యక్తమౌతాను."

*

శ్రీఅరవిందులు పరమ నిస్వార్థంతో తన శరీరాన్ని వదిలిపెట్టారు. సామూహిక సాక్షాత్కారాన్ని వేగవంతం చెయ్యడానికి శరీరంలో తాను పొందిన సాక్షాత్కారాన్ని పరిత్యజించారు. ఈ భూమి మరింత ఎక్కువగా ప్రతిస్పందించి ఉంటే నిశ్చయంగా, ఇది అవసరమయ్యేది కాదు.

*

ఇక్కడ ఆశ్రమంలో నువ్వు అనువాదం చేసి పంచిపెడుతున్న కరపత్రాన్ని గురించి విని, నాకు బాధాకరమైన విస్మయం కలిగింది. మన కోసం తనను తాను సంపూర్ణంగా త్యాగం చేసిన మన ప్రభువు, నీకు అర్థం కాలేదనీ, నీకు ఆయనపై గౌరవప్రపత్తులుండవనీ నేనెన్నడూ అనుకోలేదు. శ్రీఅరవిందులు అశక్తులు కాలేదు. తన శరీరాన్ని వదిలిపెట్టబోయే కొన్ని గంటల ముందు పక్క మీద నుంచి లేచి, చాలాసేపు తన

పడక కుర్చీలో కూర్చుని చుట్టూ ఉన్నవారితో చాలా హాయిగా మాట్లాడారు. శ్రీఅర విందులకు శరీరాన్ని వదిలిపెట్టాలన్న నిర్బంధమేమీ లేదు. మానవమనసుకు అందని మహనీయమైన కారణాల వల్ల ఆయన కోరి ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నారు.

అర్థం చేసుకోలేకపోతే ఎవరైనా చేయవలసిందొక్కటే. గౌరవప్రదమైన నిశ్శబ్దాన్ని పాటించడం.

*

ప్రశ్న: విశ్వచరిత్రలో శ్రీఅరవిందుల పుట్టుక 'శాశ్వతం' అన్నారు. 'శాశ్వతం' అంటే అర్థమేమిటి?

సమాధానం: ఈ మాటను చైతన్యానికి చెందిన నాలుగు వేర్వేరు ఆరోహణా భూమికలలో అర్థం చేసుకోవచ్చు:

1. భౌతికంగా, ప్రపంచానికి సంబంధించి, ఆయన పుట్టుకవల్ల కలిగే పర్యవసానా నికి శాశ్వత ప్రాముఖ్యం ఉంటుంది.

2. మానసికంగా, విశ్వచరిత్రలో ఈ పుట్టుక, శాశ్వతంగా గుర్తుంచుకోదగినది.

3. చైత్యపురుషపరంగా, ప్రతియుగంలో భూమి మీద శాశ్వతంగా పునరావృత మయ్యే పుట్టుక.

4. ఆధ్యాత్మికంగా, ఈ భూమి మీద 'శాశ్వతుని' పుట్టుక.

(CWM 13:6-10)

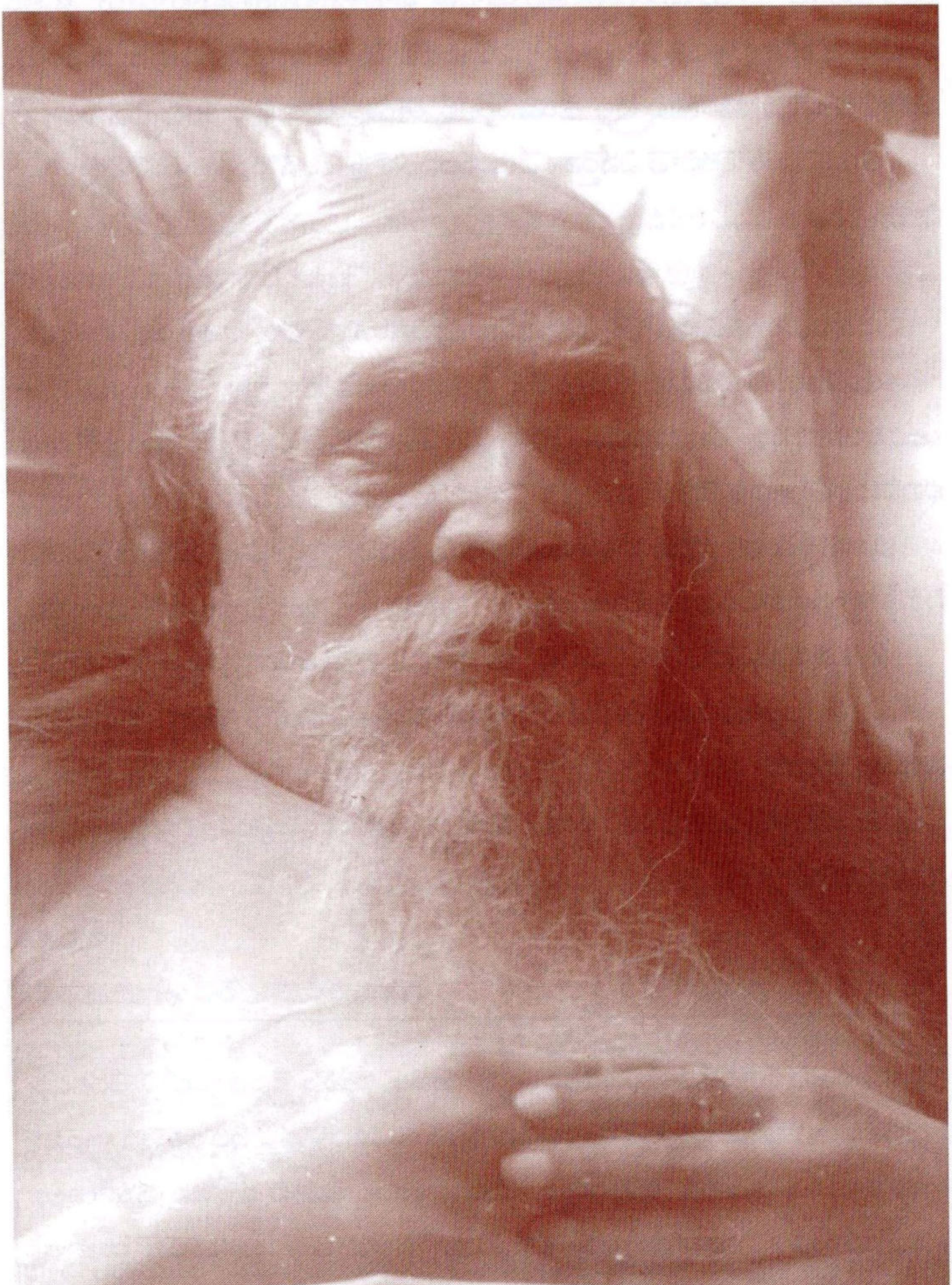
శ్రీమాత

అనువాదం డా. తెన్నేటి నాగరంజని

భగవంతుడు మానవతలోనికి దిగివచ్చినందువల్ల, మనిషి దైవత్వంలోని కెదగడం గనుక జరుగకపోతే, ధర్మం కోసం, అవతారతత్త్వం దిగిరావడమనేది ఒక నిష్ప్రయో జన కార్యం అవుతుంది. కేవలధర్మం, కేవల న్యాయం లేదా సాధుజీవన ప్రమాణాలు యెల్లప్పుడూ, మహాత్ములు, లేక మహోద్యమాలు, ఋషులు, రాజుల, మతాచారుల జీవితం, కర్మల వంటి సాధారణ సాధనోపాయాల ద్వారా, అసలైన అవతారంతో పని లేకుండానే సర్వశక్తివంతమైన దైవంతో పరిరక్షింపబడుతుంటాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

శ్రీఅరవిందుల దేహపరిత్యాగం – దాని అంతరంగ ప్రాముఖ్యత, పర్యవసానం

అమల్ కిరణ్

"నా జీవితం గురించి ఏ ఒక్కరూ వ్రాయలేరు, ఎందువల్లనంటే మనుషులకు కనపడే రీతిలో అది బాహ్యంలో లేదు" – శ్రీఅరవిందుల జీవితచరిత్రను నిర్దిష్టంగా వ్రాయాలనే ఆలోచనను ప్రతిపాదించినప్పుడు ఆయన అన్న మాటలివి. అందులో సందేహం ఎంతమాత్రం లేదు. ఇంగ్లాండులో ఆయన విద్యాభ్యాసకాలం, భారతదేశంలో జాజ్వల్యమానమైన ఆయన రాజకీయ జీవితపు ప్రథమాంకం మినహాయించి, ఆయన జీవితం ఎంతో లోతుగా అంతర్ముఖమై, దాని పూర్ణత్వాన్నీ, ఉద్దేశాన్నీ, సాధించిన దానినీ బాహ్యసంఘటనల ఆధారంగా మానసిక విశ్లేషణతో అనుసంధానించి విడమరచి సవివరంగా వర్ణించ నలవికానిది. దాని దర్శనం కొంతైనా పొందాలంటే, ఒకరు బృహత్తర్థమైన అద్భుతాల సమాహారమైన సాంప్రదాయక ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారానుభవ సూచనలను అందుకున్నవారై ఉండటమే కాకుండా, నూతనమై, భూపరివర్తనను గావించే కనులు మిరుమిట్లు గొలిపే ప్రకాశపు అపారతలను, వేటినైతే అతిమనస్సని ఆయన అన్నారో, నలభై సంవత్సాలు దానిని యధాతథంగా బాధిత మానవజాతి కోసం కిందికి తీసుకురావడానికి కృషి చేశారో, అటువంటి దాని సూచనలను సైతం అందుకున్నవారై ఉండాలి. అసాధారణమైన ఆయన జీవితంలాగే, ప్రపంచంలో ప్రకటించబడిన ఆయన మరణం కూడా అసాధారణమైనది. శ్రీఅరవిందుల జీవితం ఎంత అంతర్ముఖమైనదో, ఎంతటి అపార జ్ఞానసంపన్నమైదో, వారి మరణం కూడా అంతే విలక్షణతతో కూడుకొన్నది.

ఏ యోగీ వాడుకభాషలో చెప్పే విధంగా చనిపోవడమనేది జరుగదు: అతడి చైతన్యం ఎల్లప్పుడూ భౌతకి శరీర సూత్రాలను అధిగమించే ఉంటుంది, అతడు భౌతిక ఆవరణలో నివసిస్తున్నా, దానికి సుదూరంగా, దానిని మించి ఉంటాడు. మానవజాతి మీద ఆతని కార్యసరళి ముఖ్యంగా ఆతడి స్వేచ్ఛాయుతమైన, విశాలమైన ఆత్మశక్తి ద్వారా జరుగుతుంటుంది. దానికి జీవితం, చావు అనేవి దివ్యుని, శాశ్వతుని అపరిమిత అస్తిత్వంలో, అమృతత్వం ఎరుకను సంపూర్ణంగా కలిగినదాని చిన్ని ముసుగులు మాత్రమే. అంతకు మించి, యోగేశ్వరుడైన శ్రీఅరవిం

దులకు 'మరణం' అనే మాట ఆయన తన దేహాన్ని వదిలిపోవటానికి ఎంతమాత్రమూ వర్తించదు. ఎందువల్లనంటే, అతిమానసం పరివర్తనశక్తి ఆయన శరీరంలోని కణాలలో సైతం పనిచేస్తున్నది; అది మానసికతకు ఏమాత్రం తక్కువ కాకుండా భౌతికంలోనూ తన ప్రభావాన్ని శాసించింది. దానికి వందలాది శిష్యులే ఋజువు, కారణం వారికి, తమ వ్యాధుల మీద అది చూపించిన అద్భుతమైన నివారణ ప్రభావం. ఈ ప్రభావం ఆశ్రమానికే పరిమితం కాలేదు: భారతదేశం లోని టెలిగ్రాఫు కార్యాలయాలన్నీ ఎన్నో రకాలైన జబ్బులకు సహాయం కోసం రోజూ వచ్చే మెరుపు విన్నపాలతో సాక్ష్యాలుగా నిలుస్తాయి — అందులో కొన్ని వైద్యశాస్త్రానికి సవాలుగా నిలిచినవి — అటు తరువాత ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో జరిగిన వ్యాధి ఉపశమనం, నివారణకు కృతజ్ఞతాపూర్వక సందేశాలు వచ్చిపడేవి. శ్రీఅరవిందులు మరణించారనడం సరి కాదు, శ్రీఅరవిందులు అతిమానసపు యోగి, ఆయన బాహ్యంలోనేకాక, అంతరంగంలో సైతం అతీత లోకాల అనంతమైన అమృతత్వంతో పాటుగా దివ్యజీవనాన్ని భూమి మీదకు తీసుకురావడానికి అవతరించారు. ఆ కారణంగా ఆయన వెడలిపోవడాన్ని, ముదిమి వయస్సు వల్లనో, భౌతిక కారణాల వల్లనో జరిగిందని అనుకోవడానికి వీల్లేదు. వ్యాధిపరంగా అది ఎంత స్పష్టంగా ఉన్నప్పటికీ, దాని వెనుక తప్పకుండా సమగ్రమైన, అత్యంత గమనార్హ మైన ప్రమాణాల కందని భౌతిక జీవితానికి మించిన ఆయన ఆధ్యాత్మిక సిద్ధికి ప్రాముఖ్యత ఉంది.

వ్యాధి అద్భుతంగా టక్కున అదృశ్యమైపోయే నివారణోపాయంతో నివారింపపడకూడదు. దానికి తగిన చికిత్సతో ఉపశమనం చెందాలి అనే సూత్రానికి శ్రీఅరవిందుల యోగానికి సామ్యత ఉంది. ఆయన యోగం ఒక విధానం, పరిణామంతో పురోగతి నొందే పద్ధతి: అది విభ్రమాలతో తబ్బిబ్బు చేస్తూ దైవలక్షణాలను పైపైన ఆరోపించి, మానవప్రకృతి బీజాలను మార్పుకు గురిచేయకుండా వదలివేయుట దాని లక్ష్యం కాదు. అయితే అది ఆధ్యాత్మికపరంగా శరీరావయవాలు ప్రకాశవంతంగా ఎదిగి, దివ్యప్రకృతి ప్రకృతిలో ఇమిడిపోయి, ఏదో అత్యద్భుతమైనదే కాని అసహజమైన రూపపరివర్తనం కాక, జీవితపర్యంతం చేసిన తీవ్రపరిశ్రమతో భూపరిణామ లక్ష్యానికి పరాయిది కానటువంటిదై, పూర్తిగా వస్తువిషయ ధర్మాలకు లోబడి దాని అంతరాళల్లోని అర్థాన్ని, ఆ విధంగా బహిర్గతమవటానికి యుగాలు పట్టేదైనప్పటికీ, బహిర్గతం చేసేటటువంటిది. శ్రీఅరవిందుల దివ్యమనోయోగంలో పరిణామగతి

ఎల్లప్పుడూ విప్లవాత్మక భావాలతో సంధించబడి ఉంటుంది. ఏ విధంగా అయితే ఆయన జీవితంలోని సాహసకృత్యాలు, ఆయన పద్యగద్య కావ్యశిల్పాల మాదిరిగా ఎల్లప్పుడూ ఆనందాన్నిస్తూ, సులభతరంగా, సమయస్ఫూర్తితో, ప్రకృతిని ఉల్లంఘించకుండా మహిమాన్వితంగా దానిని మలచుకుంటూ పోయిందో అదే మాదిరిగా ఆయన మరణమనే సాహసయాత్ర పూర్తిగా అసాధారణం కాదు, కాని అది సమృద్ధిని కలిగి ఫలప్రదమై, సర్వసాధారణంగా సాగిపోయే పద్ధతిలోని నిశ్చలతకు, ఛాయకు కొంత పోలిక కలిగి ప్రత్యేకమైన రీతిని కలిగి ఉంది.

కనుక వైద్యశాస్త్రం వివరించి చెప్పటానికి ప్రయత్నించే భౌతిక కారణాలు, వాటి వలననే శ్రీఅరవిందులు చనిపోలేదనే ప్రతిపాదనను ఎంతమాత్రం పూర్వపక్షం చేయలేవు. ఈ ప్రతిపాదన శ్రీఅరవిందుల ప్రత్యేకమైనటువంటి ఆధ్యాత్మిక స్థితి మీద ఆధారపడి ఉండటమే కాకుండా గుర్తించదగిన ఎన్నో వాస్తవమైన భౌతిక కారణాల మీద కూడా ఆధారపడి వుంది. వైద్యులు తాము ఇచ్చిన ప్రేరణకు ప్రతిస్పందన లేకపోయినదాని ఫలితంగా, నివారణోపాయాలన్నీ ఫలించని పరిస్థితిలో, తీవ్రమైన మూత్రపిండాల వ్యాధి పర్యవసానంగా ఆయన పూర్తిగా కోమాలోకి వెళ్ళిపోయారని ప్రకటించారు. ఆ విధంగా కోమాలోకి పోయినవారు తిరిగి చైతన్యవంతులు కాలేరనే విషయం నూతనంగా వైద్యవృత్తిలోకి అడుగుపెట్టిన ప్రతివారికి కూడా తెలిసినదే. అయినప్పటికీ, ఆయనకు వైద్యం చేస్తున్న వైద్యులు ఆశ్చర్యపడే విధంగా, శ్రీఅరవిందులు తరచూ మధ్య మధ్యలో కనులు తెరవడమే కాకుండా, తాగటానికి నీటిని లేదా టైమెంతయిందని అడిగారు! ఈ రకంగా పలుమార్లు పునరావృతమయిన, వైజ్ఞానికశాస్త్ర రీత్యా అసాధ్యమైన విషయాలు ఈ మూత్రపిండాల వ్యాధితో వచ్చే కోమాతో కలగలసిపోయాయనే విశ్వాసం కలిగిస్తోంది. అది ఏ విధంగానంటే, సాధారణ క్రియలకు పనికిరాకుండా పోయిన ఉపకరణం నుంచి ఎంతో ఎరుక గలిగిన యోగి తనను తాను ఉపసంహరించుకోవటం జరిగినప్పటికీ అది అసాధరణమైన తన ప్రభువు ఇచ్ఛను ఏమాత్రమూ అడ్డుకోలేకపోయినట్లుగా ఇచ్చట మెదడులో వున్నది కేవలం కర్బనం, ఇనుము, భాస్వరం మాత్రమే కాదు: ఇక్కడ మనస్సు యొక్క అతిసూక్ష్మ గ్రహణశక్తి కలిగిన భృత్యుడు దేవుని శిఖరాగ్రాల మీద కూర్చుని అక్కడి నుంచి నిర్ధారిత పదార్థ ధర్మాలన్నింటి మధ్యన ప్రతిస్పందనను శాసించాడు. శ్వాస ఆగిపోవటానికీ, గుండె కొట్టుకోవటం ఆగిపోవటానికీ అరగంట ముందు కూడా,

శ్రీఅరవిందులు తన ప్రశాంత దయాపూరిత దృక్కులతో చూసి, తన పక్కనున్న వైద్యుని పేరును ఉచ్ఛరించి, కొంత నీరు త్రాగారు. ఇది వైద్యచరిత్రలోనే అత్యాశ్చ కరమైన మూత్రపిండాల వ్యాధికి సంబంధించిన కోమా.

ఈ యోగులకే యోగి అంతిమ ఘడియలు అసాధారణ రీతిలో సాగిపోయిన రీతి అంతటితో ముగిసిపోలేదు. మూత్రపిండాలు తోసివేయవలసిన రక్తంలో హానికారక విషపదార్థాలు పూర్తిగా శరీరమంతా వ్యాపించిందని వైద్యులు రూఢీపరచిన వ్యక్తి ఉన్నటువంటి రోగపరిస్థితిలో, అతని శరీరం చాలా త్వరితగతిన రంగుమారిపోతుంది, శీఘ్రంగా నలుపురంగు అలుముకుంటుంది, వెంటనే కుళ్లిపోవడం మొదలుపెడుతుంది. కాని అధికారికంగా మృత్యుధ్రువపత్రం జారీ చేసిన రెండున్నర రోజుల తర్వాత ఫ్రెంచి వైద్యులు, భారతీయ వైద్యుల సంప్రతింపులు జరుగుతుండగా వారికి శ్రీఅరవిందుల శరీరం, ఏదయితే తెలుపు-బంగారు వర్ణానికి ప్రసిద్ధిగాంచిందో అది ఆ విధంగానే ఉండి, ఈషణ్మాత్రమైనా కుళ్ళుతున్న ఛాయలు లేవని గమనిం చారు. అది ఆయన వెడలిపోయిన క్షణాలలో — డిశంబరు 5, తెల్లవారు ఝామున 1.26 ని.లకు — ఏవిధంగా ఉందో, అది అదే విధంగా 41 గంటల తర్వాత కూడా ఉంది, ఆ సమయంలో నిర్ధారిత ఖనన సమయాన్ని అనిశ్చితంగా వాయిదా వేయబడు తున్నదనే శ్రీమాత చేసిన ప్రకటన లోకప్రసిద్ధం:

"శ్రీఅరవిందుల అంత్యక్రియలు ఈ రోజు జరుపబడ లేదు. ఆయన శరీరం అతిమానస తేజస్సుతో ఎంతగా ఏకాగ్రతతో దట్టించబడిందంటే, శరీరం కుళ్ళబోతున్న సూచనలు ఎక్కడా కనబడలేదు; ఆయన శరీరం అది ఎంతకాలం ఇదివరకు ఉన్నట్లుగా అదే విధంగా చెక్కుచెదరకుండా ఉంటుందో అప్పటిదాకా దానిని ఆయన మంచం మీదనే ఉంచబడుతుంది. "

అది ఆ విధంగా చెక్కుచెదరకుండా చాలా రోజులు మహద్వైభవంగా విజయం వరించిన ప్రశాంతిలో ఉండగా, వేలకు వేలుగా ప్రజలు ఆ అవతారమూర్తిని దర్శించు కున్నారు. కేవలం డిశంబరు 9 సాయంత్రం 5 గంటలకు దానిని అతిసాధారణ రీతిలో వెండి, సాటిన్ బట్టలతో లోపల పొరలు వేయబడిన రోజాచెక్కతో చేసిన పెట్టెలో, ఎటువంటి మతసిద్ధాంతాలకు సంబంధించిన తంతూ లేకుండా, ఆశ్రమం ప్రాంగణం మధ్యలో ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడిన గుంటలో సమాధి చేశారు. శరీరాన్ని పెట్టెలో ఉంచే సమయంలో కూడా, ఏ విధంగానూ చెడిపోవటంగానీ,

మృతవాసనగానీ లేదు, కానీ అద్భుతంగా, చెడిపోకుండా భద్రంగా కాపాడుతున్న తేజస్సు వెడలిపోతున్న ఛాయలు మాత్రం ఉన్నాయి. ఆ తేజస్సు సంపూర్ణంగా 90 గంటల పైగా అక్కడే ఉన్నదని చెప్పవచ్చు — అది లియాన్స్ మెడికల్ జురిస్ ప్రూడెన్స్ తూర్పుదేశాలలోని వాతావరణ స్థితిగతుల ననుసరించి ఒక మృతశరీరాన్ని చెడిపోకుండా, ఎంత సమయం ఉంచవచ్చని చెప్పిందో దానికి రెండింతల ప్రమాణ కాలం.

జీవితానికి అంతిమఘడియలు సమీపించినప్పుడూ, దాని తర్వాతనూ, దట్టమైన మృత్యుఛాయలో ఉన్నప్పుడూ పదార్థం మీద ప్రభువు ఆధిపత్యం అభివ్యక్తమైంది, ఎక్కువెక్కువగా నిరంతరం వృద్ధి అవుతూ వచ్చిన శ్రీఅరవిందుల అతిమనస్సు పరివర్తనా శక్తి కాదనలేనిది, కాని అది విపరీతార్థాలతో వివరించబడింది. దానిని గురించి, చాలా తక్కువగా చెప్పాలంటే, అతిమానస ప్రకాశం గురించి, ఏ కొంచె మైనా అర్థం చేసుకుంటే ఆయన స్వచ్ఛందంగా వెడలిపోయిన క్షణాల పరాకాష్ఠకు కారణమైన పరిస్థితుల ప్రాముఖ్యతను తప్పక తెలుసుకోగలరని ఆయన దేహపరిత్యాగ ఘటన నంతటిని తరచిచూస్తే వివేచించి గ్రహించవచ్చు. కాని ఇక్కడ ఒక ప్రశ్న తెలెత్తుతుంది: దేహపరిత్యాగం స్వయంనిర్ణయమైతే, రాబోయేదాని సూచనలను ఆయన ఏమైనా ఇచ్చారా? అవుననేదే దానికి సమాధానం. ఆయన శిష్యులకు వ్రాసే ఎంతో జ్ఞానప్రకాశాన్నిచ్చే జాబులలో ఏమాత్రం తగ్గుదల లేనప్పటికీ లేదా అప్పుడప్పుడు చెంగుమని దూకుతూ, చెణుకులు విసురుతూ బయల్పడే సున్నిత హాస్యప్రియత్వాన్ని మరచిపోవనప్పటికీ లేదా ప్రపంచం మీద ఆ విశాల దృష్టిని ఇతరత్రా మరల్చకపోవనప్పటికీ అది యాదార్థమే. ఆయన గత రెండు మూడు సంవత్సరాలుగా తన భవిష్య ప్రణాళికల గురించి వివరించి మాట్లాడకపోవటం, ఎక్కువెక్కువగా తన ఆధ్యాత్మిక కార్యంలోనూ, సాహిత్యదృష్టిలోనూ నిమగ్నమై పోవడం, — ముఖ్యంగా ఐతిహాసిక కావ్యమైనటువంటి చారిత్రకగాథ — ప్రతీక అయిన సావిత్రి విషయంలో అది ప్రస్ఫుటం. కాని ఆ మౌనం, ఆ వీలీనం ద్వారా కొన్ని ఊహించనటువంటి అత్యాశ్చర్యకరమైన, సంప్రాప్తించబోయే విపత్కర పరిస్థితులను ఆయన తన విధాయక కార్యానుసరణ క్రమంలో ఎదుర్కొనబోతున్నారనే వాటి కొన్ని సంజ్ఞలు మినుకు మినుకుమంటూ అస్పష్టంగా వెల్లడైనాయి.

నవంబరు మధ్యకాలంలో ఒక రోజు ఒక గుజరాతీ జ్యోతిష్కుని భవిష్యవాక్కులు

ఆయనకు చదివి వినిపించడం జరిగింది. 1950 మరియు 1964 సంవత్సరాల మీద వాటి దృష్టి కేంద్రీకృతమైంది. ఆ జ్యోతిష్కుడు ఈ విధంగా వ్రాశాడు: "1950 వ సం.లో రవిచంద్రుల కలయిక వలన, చంద్రుడు 12 వ స్థానానికి అధిపతి అవడం మూలంగా, శ్రీఅరవిందులు తమకు తాముగా కాలధర్మం చెందే అవకాశం ఉంది." 1964 గురించి ఆయన అభిప్రాయం "ఆ సంవత్సరంలో శ్రీఅరవిందుల శక్తిమంతమైన అద్భుతం తిలకించబడుతుంది. 93 సంవత్సరాల వయస్సులో ఆయన తన విధాయక పనిని సంపూర్తిగా నిర్వర్తించి, ఇచ్ఛానుసారంగా ప్రపంచం నుంచి ఉపసంహరించుకుంటారు." దానిని విని, శ్రీఅరవిందులు చేయి పైకెత్తి, కొంత హాస్యభరితంగా ఇలా అన్నారు, "ఏమిటీ, తొంభైమూడా!", ఆయన చేయవలసిన పని పూర్తవటానికి ఆ వయస్సు చాలా దూరమని ఆయన చూసినట్లుగా అందులో ధ్వనించింది. 1950 గురించి ఒక శిష్యుడు మాట్లాడుతూ, ఆ సంవత్సరం చాలా ముఖ్యమైనదనీ, ఎందువల్లనంటే, శ్రీఅరవిందుల జీవితంలో ప్రతి 12 సంవత్సరాలకు ఒకసారి ముఖ్యమైన సంఘటనలు జరిగాయని వ్యాఖ్యానించాడు. శ్రీఅరవిందుల ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో 1926 ప్రముఖంగా ప్రస్తావించదగిన సంఘటన జరిగిన సంవత్సరం: రాబోయే విజయం మీద పూర్తి నమ్మకం కలిగించిన సంవత్సరం. శ్రీమాత ధగద్ధగాయమానంగా ఆశ్రమం అధ్యక్షతా కార్యక్రమాలు చేపట్టి, మొదలు పెట్టినదానిగా గుర్తింపుపొందిన సంవత్సరంగా కూడా అదే. అత్యంత ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకున్న దానికి 12 సంవత్సరాల తర్వాత 1938 లో శ్రీఅరవిందులు కిందపడి, తుంటియెముక విరగడం మూలంగా ఏర్పడిన భౌతికమైన గడ్డు పరిస్థితిని దాటారు. 1950 సంవత్సరం — ఆయన కాలధర్మం చేస్తారని సూచించబడిన సంవత్సరం — తిరిగి 12 సంవత్సరాలు పూర్తయిన కాలం. జ్యోతిష్కుడు శ్రీఅరవిందుల జీవితంలో 93 ఏండ్ల వయసును చాలా ప్రసిద్ధమైనదిగా గుర్తించుకోదగిన కాలంగా చెప్పినప్పటికీ, శ్రీఅరవిందులు ఆ వ్యాఖ్యలను ఏమంత ప్రాముఖ్యమైనవిగా తీసుకోలేదు. ఆయన ఈ విధంగా అన్నారు, "అతడు కొంత సత్యాన్ని గ్రహించాడు". అప్పుడు ఆయనను ప్రశ్నించడం జరిగింది, "ఈ సంవత్సరం మీ కాలధర్మం అనే విషయం అర్థంలేని మాట కదా? కచ్చితంగా మీరు మమ్ములను వదలిపోవటంలేదు కదా?" ఏమాత్రం తొందరపడని తత్త్వం కలిగిన ఆయన నుంచి ప్రశాంతతతో కూడిన ఒక నిగూఢమైన మాట ఎదురు ప్రశ్నగా

వచ్చింది: "ఏ కారణంగా".

శ్రీఅరవిందుల కార్యక్రమంలో అతిమానసం ఎక్కువెక్కువగా అవరోహించడం మూలంగా అసాధారణంగా జీవించగలగటం ఒక భాగమని తలపోసిన వారందరికీ అది చాలా ఆశ్చర్యం కలిగించే మాట యిది. ఊహించనివిధంగా ఆనందాన్ని హరించివేసే మరొక ఆశ్చర్యకర సంఘటన ఒకటి అందరినీ కలచివేసింది. ఎవరైతే ఆయనకు సేవ చేశారో లేదా అయన గదిలో పనిచేశారో వారికి హఠాత్తుగా ఆయన వ్యక్తిగతంగా వాత్సల్యాన్ని చూపించారు. శ్రీఅరవిందులది కచ్చితంగా భావాలను వ్యక్తపరచే స్వభావం కాదు: ఆయనలో సమస్తమునూ ఆవరించియుండే ఆకాశంవలె అతిసూక్ష్మమైన దయార్ద్రహృదయం ఉంది; ఆయన తలపెట్టిన పనిలో, చేసే పరిశ్రమలోనూ, క్లిష్టసమయంలో సైతం శిష్యులకు వ్రాసే అనేకానేక ఉత్తరాలవల్లనూ ఆయన అత్యంత కారుణ్యహృదయం తెలిసినదే అయినా, భౌతికంగా ఆయన పితృవాత్సల్యాన్ని వ్యక్తపరచిన సంఘటనలు అరుదు. కాని ఇప్పుడు చాలా తక్కువ సమయం ఆయనకు పరిచర్య చేయడానికి వెళ్ళిన ప్రతివారికి వేరువేరుగా వేరువేరు సందర్భాలలో ప్రత్యేకమైన వాత్సల్యంతో కూడిన బాహ్యసంజ్ఞలను చూపించారు, అది ఏ విధంగా ఉండిందంటే, వారు చేసిన సేవకు ఆయన తన ప్రశంసను కాలాతిక్రమణం జరగకుండా తెలాపలనుకున్నట్లుగా ఉండింది. ఆ హావభావాలు, అత్యంత మధురమై, ఆహ్వానించదగినవే అయినా, అది సెలవు తీసుకోబోతున్నారా అని అనిపించే అస్పష్టతతో నిండిన హృదయవిదారకదృశ్యంగా కనిపించింది.

గమనించదగిన మూడవ ఆశ్చర్యకరమైన విషయం: శ్రీఅరవిందులు ఉత్తరంగానీ లేక పుస్తకంగానీ ఆయన చెప్తున్నప్పుడు వ్రాసే పని అప్పగించబడిన ఒక శిష్యునికి విచిత్రమైన మాట ఒకటి చెవిన పడింది. తాను ఇదివరకు రూపం ఇచ్చినదానినే తిరగవ్రాస్తూ, నిరంతరం కొత్తదానిని జోడిస్తూ, ప్రాముఖ్యతలు విపులీకరిస్తూ, గాథను మరింత సుసంపన్నం చేస్తూ, సంజ్ఞలను విస్తరిస్తూ, ఆయన సమీపించగలిగి దర్శించిన అతిమానవుని సీమల ఉనికినీ, చైతన్యాన్నీ ఎక్కువెక్కువగా తీవ్రతతో అందుకుంటూ, తనకు సుపరిచితమై ప్రవర్ధమానమౌతూ వచ్చిన శాశ్వత సత్యంతో ఒళ్ళుజలదరించే దేవతల కదలికల అత్యంత విస్తారమైన లయలతో అనుక్షణం ఊపిరి పీలుస్తూ, ఆ ప్రభువు అనేక సంవత్సరాలుగా సావిత్రి గ్రంధరచనలో విరామం లేకుండా ఉన్నారు. ఎంతో గాఢమైన నిశ్శబ్దంలో నుంచి ఒక అమృతవాక్కు, ఒక అలౌకిక వాక్యం —

వాటిని బహిర్గతం చేయడానికి అనంతకాలం నిరీక్షిస్తున్నట్లుగా — వైభవోపేతంగా హఠాత్తుగా బయటకు వెలువడే అతీంద్రియమైన అలంకారిక దృష్టాంతాలతో కనుల ముందు సాక్షాత్కారమిచ్చే వర్ణనలతో అల్పాతి అల్ప సందర్భములను వివరించడంలోనూ పెట్టవలసిన గుర్తుల మీద లేదా క్రమవరుస మీద దృష్టిని నిలుపుతున్నా, మళ్ళీ సర్వతోముఖ గ్రాహ్యశక్తి ఉన్నప్పటికీ సూక్ష్మాతిసూక్ష్మాంశాల మీద కూడా అంతర్బుద్ధి కలిగి రచన ముందుకు సాగిపోతూ ఉండేది. రాచఠీవితో గంభీరంగా, ఎంతో శ్రమపడి బహుకాలం తీసుకున్న రచన సావిత్రి, పూర్వకాలానికి సంబంధించిన భావావేశాలతో పొందుపరచబడి, ఆకర్షణీయంగా పరమానందభరితంగా అక్షర నిర్మాణం చేయబడింది — అది ప్రత్యేకించి రామాయణ, మహాభారతాలను అందించిన వారి భావావేశాలు, ఏ విధంగా వారి విస్తృతాశయంతో, రహస్యలోకాలలోని దేవతలు, రాక్షసులు, భూతాలు భూలోక కార్యక్రమాలలో భాగస్వామ్యమైనవారి విధానాన్ని సైతం కలిపి వర్ణించారో ఆ విధానాన్ని కలిగి యున్నది. ఒక విధంగా విశ్వమంతటినీ సంపూర్ణంగా చుట్టబెట్టింది శ్రీఅరవిందుల రచన. ఆయన తన కావ్యం అతిమానస యోగంలోని అసాధారణ రహస్యాలను పద్యపాదాలలో శ్రావ్యబద్ధంగా బహుముఖాలతో, అనేకానేక రంగులతో మలచి అలంకరించాలని తపించారు. దానిని అసదృశమైన దర్శనంగా మరియు అసమానమైన అనుభవాల నిలయంగా చేయడానికి యాభైవేల పంక్తులు అవసరమని తలచారు. ఆ దర్శనం, ఆ అనుభవం ఎంత విశాలమైనదో అంత ఓర్పు ఐతిహాసిక కావ్యరచన చేస్తున్నప్పుడెల్లప్పుడూ శ్రీఅరవిందుల సహజ లక్షణమైంది. ఆయన అప్పటికే పదకొండవ లేదా పన్నెండవ మారు తిరిగి దానికి మార్పులు చేర్పులు చేయడంతో తీరిక లేకుండా ఉన్నారు. కావ్యం వ్రాసేవారికి దానిలోని ప్రధానమైన ఇటువంటి పంక్తులను శ్రీఅరవిందులు చెప్తున్నప్పుడు కాలం అంతులేకుండా ఆయనకు అందుబాటులో ఉన్నదా అని అనిపించేది:

నర్తనలోని మార్మికతను, చలనమును కలిగిన
స్వచ్ఛమైన పారవశ్యాల పూజారిణి
బయల్పడెడు మహత్యపు లంఘమునుంచి కలిగిన ప్రోత్సాహము, పరిపాలనము
కదలును ఒక విధమగు దేవతల భవిష్య సొరంగమునకు,
పుష్కలమగు సృజన లయల ధ్వనుల కావాసమై
ఉషోదయారంభమును పోలిన శరీరము

దైవనిర్దేశిక స్థాన మనిపించు దివ్యత్వపు ముసుగు
లేక విషయముల కావల సుదూరపు స్వర్ణదేవాలయపు వాకిలి.

కాని హఠాత్తుగా విధి నిర్ణయించిన డిశంబరు 5 కు కొన్ని నెలల ముందు శ్రీఅరవిందులు తనవద్ద నున్న లేఖకుడితో ఈ విధంగా పలుకుతూ అతడిని ఉలికిపాటుకు గురిచేశారు:

"నేను సావిత్రిని త్వరగా తప్పక పూర్తిచేయాలి."

సహజంగానే, ఇది ఆయన నిర్వాణం తేదిని గాని లేక వెడలిపోవాలనే ఆయన కోరికనుగాని నిశ్చయించవు, కాని స్పష్టంగా, ఆయన తనకు తానుగా కోరి చిక్కుకున్న భయంకరమైన సంఘర్షణ ఆ తేదీన ముగింపుకు చేరుకుంటుందని, భవిష్యత్తులో జరిగే విషయంగా అప్పటికే అది మసకమసకగా పరిసర వాతావరణాన్నంతా కమ్మి వేసింది. సావిత్రికి సంబంధించిన ఒక ఘటన ప్రస్తుతానికి అత్యంత ఉచితమైన రీతిలో ప్రతీకగా అమరిపోతుందనవచ్చు. ఆయన ఐతిహాసిక కావ్యాన్ని త్వరగా పూర్తి చేయాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నా, అది కొంత అసంపూర్ణంగానే ఉండి పోయింది. పన్నెండు పుస్తక భాగాలుగా దానికి ప్రణాళికను రూపొందించడం జరిగింది, ఉపసంహారంతో సహా. కాని ఉపసంహారం వ్రాయబడుతున్నప్పటికీ — సాధారణంగా చిత్తుప్రతిగానైనా — ఇతర పుస్తకాలు ప్రారంభాలు, లోకయాత్రికుడు, దివ్యమాత, పుట్టుక మరియు అన్వేషణ, జీవితం, ప్రేమ, విధి, ఇంకా ఎన్నో పుస్తకాలు అచ్చులో గాని లేక వ్రాతప్రతి రూపంలోకాని ఉన్నప్పటికీ, ఏ రూపంలోనూ లేని ఏకైక పుస్తకం ఒకటి — చాలా కాలం క్రితం వ్రాసిన ఒక చిన్న భాగం తప్పించి, తిరిగి తిరగ వ్రాయాలనుకున్నదీ, మొత్తం గ్రంథంలో భాగంగా కలిపి పొందుపరచాలనుకున్నదీ — మృత్యువు. చాలా ఎక్కువగా దానంతటదే స్ఫురించే విషయం, భయంకరమైన భూతప్రేత భూమికలపై వాస్తవంగా పట్టు బిగించి సాధించేవరకు ఆ పుస్తకానికి ఒక రూపాన్ని ఇవ్వకూడదని అనుకున్నట్లుగానూ, శ్రీఅరవిందులు ఈ చారిత్రక గాథ – ప్రతీకలోని ఈ భాగాన్ని వ్రాయడం కొనసాగించడానికి స్వయం తన శరీరం ఉనికికి చాలా శక్తివంతమైన సంకట పరిస్థితి కోసం నిరీక్షించారా అని అనిపించేదిగా ఉన్నది.

డిశంబరు నెలలో ఆ రోజున జరిగన ప్రతీది ఏమాత్రము పూర్తిగా భౌతికమైన దుర్ఘటన కాదనీ, ధరిత్రి మీద దివ్యజీవనాన్ని అభిలషించి అన్వేషించే సాధకుడికి

అది కాకతాళీయంగా జరిగిన ప్రమాదం కాదనేదానినీ ధ్రువపరుస్తున్నది. అంతేకాక స్వయంగా స్వచ్ఛందంగా ఆమోదించిన భయంకరమైన సాహసోపేతమైన యుద్ధం కాగా, ఒక లక్ష్యాన్నుద్దేశించి సంభ్రమాశ్చర్యకరరీతిలో పరీక్షకు లోబడుతూ, శాశ్వతుడగు పరమాత్మ అభివ్యక్తమవటానికి అత్యంత వరప్రదాయియైన, వైభవోపేతమైన శరీరోపకరణాన్ని ప్రయాసతో పురోగమింపజేస్తూ, సమరంలో దానికి తగిలే ప్రతి దెబ్బనూ సవివరంగా సహిస్తూ, దానిని పోగొట్టుకోవటం ఏ సమయంలోనైనా సంభవమేనని తేటతెల్లమవుతున్నా దాని లోపాలు పంచుకుంటూనే ఉన్నారనేది సత్యం. కాని ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం దొరకవలసి ఉంది: ఇంత విపత్కరమై ప్రాణాపాయకరమైన ప్రయోగానికి హేతువు ఏమిటి? కేవలం మానసిక సమాధానం పూర్తి సంతృప్తినిస్తుందనేది సందేహాస్పదమే. బహుశా ఎవరూ ఆ ప్రయత్నం చేయబోరు. మనం శ్రీఅరవిందులు స్వయంగా తన ఇచ్ఛప్రకారం తాను ఎన్నుకున్న కార్యపురోగమనానికి ఏది అత్యంతాశ్యకమో దానిని చేశారనే ధృఢవిశ్వాసంతో సమాధానపడాలి, భవిష్యత్తులో పూర్ణయోగం వాస్తవ అభివృద్ధికి పరమోత్కృష్ట హేతువుతో నిండిన ప్రభువు ఇచ్ఛను తెలియజెప్పడానికి ఆ పనిలో భాగస్వామి అయిన శ్రీమాతకు సర్వం వదలివేయాలి. అయినప్పటికీ, అనేక విధాలుగా ప్రయోజనకారియైన పరమాత్మ కార్యసరళిని గ్రహించటంలో మానసిక ప్రయత్నాన్ని స్వామి ఎప్పుడూ నిరుత్సాహపరచలేదు. సూటిగా అంతరంగ జ్ఞానంతో కూడిన మేధోరూపకల్పనను లేదా ఎరుకలో లేనిదాని గురించి అకస్మాత్తుగా వచ్చే అంతర్బుద్ధిని పెంచి పోషిస్తూ ఉండాలని ఆయన ఆశించారు. అంతేకాక ఆయన ప్రకాశవంతమైన సొంత తాత్త్వికజ్ఞానంతో కొంతైనా సంబంధం కలిగినవారమై శ్రీఅరవింద అతిమానసోద్దేశాన్ని మినుకుమినుకు మనే మానసిక జ్ఞానంతో కొంతైనా అందుకోగలిగితే బహుశా మన మందకొడి ఇంద్రియాలు దానిని అందుకోవడానికి వ్యతిరేకత చూపించినా, కొంతలో కొంత మనం సఫలీకృతమయినట్లే.

అమల్ కిరణ్

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

II

శ్రీఅరవిందుల తత్త్వము, యోగముల హృదయస్థానం చైతన్యశీలమైన సత్యచైతన్యం. అదే అతిమానసం. సత్యచైతన్య మనగా దైవం యొక్క స్వచ్ఛమైన భౌతికాతీత స్థితిని సమగ్రమైన పరమాత్మ సత్తగా ప్రకటించగల స్థాయి, శక్తి; ఒక్కడు అనేకముగా వ్యక్తపడే దైవం యొక్క లీలావిన్యాసాల స్వీయ క్రియాశీల పరిణామం. ఈ అభివ్యక్తి పూర్ణసామరస్యత గలది. దీనిలో సృజనాత్మక సత్యాలు, అకళంక మూలాలు, ఆదర్శ యుతమైన సువర్ణ నమూనాలు నిబిడీకృతమై వుండి కర్మాచరణను గావిస్తాయి. అపరిపూర్ణ ప్రపంచంలో నుండే వాటన్నింటికి ఇవి ప్రతీకలు. ఈ అపరిపూర్ణ ప్రపంచంలో దైవం ఓ క్లిష్టమైన పదార్థ పరిణామ ప్రక్రియను, ప్రాణశక్తిని, మనస్సును ఏర్పరిచాడు. వీటికి అంతారాత్మను ఆలంబనగా అమర్చాడు. వాటన్నింటిని తనచే ఏర్పాటు చేయబడిన విస్తృత అచేతన నుంచి, ఒక ఆదిమ అంధకారం నుంచి సర్వాతీతుడైన సర్వేశ్వరుడికి ఊతకర్రగా నిలిపాడు.

ఈ రెండు స్థితులకు మధ్యన, ఈ పరిణామం చెందుతున్న భూమికి పైన, నమూనా స్థితి అయిన అతిమానసానికి క్రింద వివిధ మార్మిక స్థితులున్నాయి — సూక్ష్మపదార్థం, ప్రాణశక్తి, మనసు, అధిమనస్సు — ఆ మొదటి మూడింటికి వెనక ఆత్మ — వీటన్నింటి కదలికలు, అస్తిత్వాలతో కూడిన ఓ సంక్లిష్టమైన విశ్వంపై విశ్వం యొక్క పరస్పర క్రియాచరణే ఈ మొత్తం విశ్వంయొక్క విధానం; ఇదంతా సామాన్యంగా సనాతన జ్ఞానులకు తెలిసినదే, వారు దానినే విశ్వానికి సంగ్రహరూపు డైన మానవుడిలోని సూక్ష్మవిశ్వంగా దర్శించారు. అదే త్రివిధ వాస్తవంగా ఘనస్థితిని పొందింది. వాటినే మూడు కోశాలు, లేదా శరీరాలుగా పిలుస్తారు. అదే స్థూలశరీరం, సూక్ష్మశరీరం, ఉన్నత కారణశరీరం. ఆ చివరిదే అతిమానస పదార్థం. అదే పరిపూర్ణ జ్ఞానం, సృజనాత్మక ప్రకాశం యొక్క క్లుప్తీకరణ, అనంతశక్తి, అమరానందం. అయితే సనాతనులు ఈ పృధ్వీ పరిణామం, ఈ అస్తిత్వాన్ని ఆ విశ్వాత్మలోకి విముక్తి కల్గించడం, మరింతగా గాఢమైన, ఉన్నతమైన చైతన్యం స్థాయిలలోకి, జనన మరణాల కతీతమైన శాశ్వతతత్వంలోకి వ్యాపింపజేయడమే కాకుండా, ఆ చైతన్య విధానాల విశాలత్వాలు, లోతులు, ఎత్తులతో పాటు చివరికి ఆ సత్యం యొక్క సర్వోత్తమ కారణశరీరంలో సంభవించడం, ఆ విధంగా పూర్ణంగా ఎదిగిన

దివ్యసత్యశ్రేణిని, ప్రకాశవంతమైన, ఆ ఉన్నత గాఢ విశాలత్వాల్లోకి నిష్క్రమించడం కాక ఫలప్రదమగునట్లు చేయుట. టూకీగా చెప్పాలంటే, సనాతనులకు ఆ అతి మానసంయొక్క సంపూర్ణ మరియు క్రమబద్ధమైన ప్రయోజనం మరియు శక్తి గ్రాహ్యం కాలేదు: మన అంతరాత్మతో అతిమానస ప్రకాశం సమ్మిళితమై, ఆ ప్రకాశం మనసు, ప్రాణశక్తి, చివరికి భౌతికశరీరం లోకి అవరోహణ చేసి వాటిని సంపూర్ణంగా రూపాంతరం చెందించి దివ్యీకరించడం, శ్రీఅరవిందుల ప్రత్యేకమైన ఆవిష్కరణ మరియు యోగము. అతిమానస అవరోహణతో ఒక లక్ష్యాన్ని సాధించడానికి పని చేశారు శ్రీఅరవిందులు. అది జీవితం స్వీయ అభివ్యక్తిలో పరిపూర్ణ సిద్ధిని పొంది, అన్ని రంగాల కార్యాచరణలోను దివ్యజీవనాన్ని సాగించే ఓ నూతన మానవజాతి సృజన కోసం పనిచేశారు. ఈ ఆశయంతోనె వారు ఈ నూతన మానవాళి కోసం, స్వయంగా తమ యొక్క, శ్రీమాత యొక్క అతిమానసీకరణ ద్వారా ప్రారంభ కేంద్రాల ప్రతిష్ఠాపనకు పూనుకున్నారు.

అతిమానసీకరణ అంతిమ లక్ష్యాలలో అనారోగ్యం నుంచి స్వేచ్ఛ, సంకల్ప మాత్ర జీవితకాలం, శరీరం పనిచేసే తీరులో మార్పు కూడా చోటు చేసుకుంటాయి. అయితే ఇదంతా మానవునిలో ఆవిర్భవిస్తున్న ఆ దివ్యప్రకృతిని భౌతికంగా అభివ్యక్తి చేయడానికే గాని అది అంతరంగ అహంకార అభివృద్ధిని బాహ్యంలో ఆడంబరంగా ప్రకటించడానికి కాదు, కాని ఈ అంతిమ లక్ష్యాలన్నింటినీ గ్రహించగలిగినపుడే అతిమానసం ఉనికికి భువనతత్వంలో రక్షణ ఏర్పడుతుంది కనుక, యోగి తాను అచేతనా పునాదుల్ని దైవత్వాన్ని ముంచివేసిన ఆ అట్టడుగు అంధకారమూలం ఎక్కడి నుంచైతే పరిణామం ప్రారంభమైందో, దానిని శోధించాలి. శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత మానవ స్వభావంలో అనాదిగా నాటుకుపోయిన కష్టాలన్నింటికి ప్రాతినిధ్యం వహించిన నాయకులుగా ఈ అజ్ఞానమూలాలతో దశాబ్దానికి పైగా తలపడుతున్నారు.

"లేదు, నేను తీరిక లేకుండా ఉన్నది దివ్యలోకాలతో కాదు" అంటూ శ్రీఅరవిందులు 1936 లో ఓ శిష్యునికి వ్రాస్తూ ఇంకా చెప్తారు: "నిజానికి అలా ఉండాలనే నేను అభిలషిస్తాను. నిజానికి నేను దానికి వ్యతిరేకస్థితిలో నున్నాను; అచేతనా అగాధాల్లోకి దూకి, ఈ రెండింటికి మధ్య వారధి కట్టాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను. అది కూడా నా కార్యాచరణకు అవసరమే, దాన్ని ఎదుర్కోవాలి, తప్పదు."

ఈ దూకే ప్రయత్నంలో అచేతన యొక్క పొర తరువాత పొర ఛేదించబడి,

అందులోకి అతిమానసకాంతిని ప్రసరింపజేయాలనే ప్రక్రియలో అనేక ఆంతరంగిక గాయాలను, శారీరక సంబంధమైన వత్తిడిని సహించాల్సిన సంభావ్యతలు ఎదురౌ తాయి. కాని ఈ పోరాటం చేస్తున్నంత కాలం ఈ అతిమానస నియంత ప్రమాదభరిత మైన ఘటనలను తుదముట్టించడానికి ఒక తాయెత్తును ధరించినట్లనిపిస్తుంది. ఉన్నత మైన వెలుగుతో శరీరం నిండివున్నా, వారి ప్రయత్నాలు, ప్రయాసలు అత్యంత తీవ్రమైనవి. అయినప్పటికి వాటి నెదుర్కొని వాటిలో నుండి విజయవంతంగా బయటకు రాగలిగిన సమర్ధత, తన ననుసరించే మానవులకు ఓ వెలుగుబాటను వేయగలిగిన సామర్థ్యం వారి కుంది. ఆ విధంగా ఈ ప్రకృతి పరిధుల నించి బయటపడటం శ్రీఅరవిందుల ప్రణాళిక అని ఇప్పటిదాకా వారి తాత్విక రచనల ద్వారా, వారు స్వయంగా వ్రాసిన లేఖల ద్వారా తేటతెల్లమవుతుంది. ఆ ప్రణాలిక మరియు అహంకారరహిత విస్తృత విశ్వదృక్పథంగల అవతార తత్వం 1935 లో వారు వ్రాసిన ఓ లేఖలో ధ్వనిస్తాయి.

"నేను నా కోసం ఏమీ చేయుటలేదు, ఎందుకంటె నాకుగా నాకు కావలసినది ఏదీ లేదు, మోక్షం కాని, అతిమానసీకరణ కాని, ఏదైనా నా కవసరం లేదు. నేనెందుకు ఈ అతిమానసీకరణ కోసం తపిస్తున్నానో దానికి కారణం, అది ఈ పృథ్వీ చైతన్యం కోసం చేసి తీరవలసిన కార్యం. దాన్ని నేను నాలో సంభవింపచేయకపోతే, అది మరెవరిలోను చేయబడదు".

అవును, ప్రచురించబడిన శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనాలలో ఈ ఆవశ్యకతను గుర్తించి, ఆ కారణంగా అతిమానసజాతి ఆరంభకులుగా వారు శ్రీమాత ఉండాలన్న అవస రాన్ని వెలిబుచ్చారన్నట్టుగా కనిపిస్తుంది. అయితే వారు ఆ అభిప్రాయంలోనే మరొక ఒక భిన్నమైన సూచనకు కూడ చోటిచ్చారు. 1934 లో వ్రాసిన ఓ ఉత్తరంలో దైవ వాహిక యొక్క విధానాలను గురించి వ్యక్తపరిచారు:

"దివ్యత్వం పైన ఉన్న సత్యచైతన్యాన్ని, క్రింద జరిగే ఈ 'లీల' ని అనుసరించి కార్యాచరణ చేస్తుంది. అది ఆ 'లీల' యొక్క ఆవశ్యకతని బట్టి పనిచేస్తుంది, అంతేకాని మానవుల యొక్క ఆలోచనల ననుసరించి అది ఏమి చేయాలో ఏమి చేయకూడదో కాదు."

ఆ దైవకార్యాచరణలోని అనుకోని మలుపుల గురించిన మరొక స్పష్టమైన సూచన 1935 లోని ఒక ఉత్తరంలో కనిపిస్తుంది:

"ఎందుకు తన ప్రతి కార్యంలోను దైవం విజయం మాత్రమే సాధించాలని అతడిని కట్టిపడెయ్యాలి? ఒక వేళ అతడి కార్యసాధన సాఫల్యానికి ఓటమి ఎక్కువగా సహాయపడి, అతడి అంతిమ లక్ష్యసాధనకు ఆ ఓటమి ఉపకరిస్తే? దైవం గురించిన మూర్ఖమైన ఈ ప్రాథమిక భావాలేమిటి?"

ఇక్కడ మనకు అందే సూచన, దైవం యొక్క అద్భుత లక్ష్యం పైకి ఓటమిగా కనిపించినా, నిజానికి అది అప్రకటిత విజయం కావచ్చు. అది తన లక్ష్యం చేరడానికి మరింత శీఘ్రగతిలో సాగే వైరుధ్యంతో కూడిన వ్యూహం కావచ్చు. ఈ పరిస్థితులన్నీ పరిగణనలోకి తీసుకున్నప్పుడు — సరిగ్గా శ్రీఅరవిందులు ఇలాంటి వ్యూహాన్నే ఉపయోగించారనిపిస్తుంది. అదే మన సామాన్య మానవదృష్టికి వారు మూత్రపిండాల అస్వస్థతకు గురైనట్టు కనిపిస్తుంది.

అతిమానసయోగం మొత్తం ఒక గొప్ప సైన్యాధికారి, అంతవరకు ఎవరూ ఎదుర్కోని శక్తులతో చేసిన పోరాటం లాంటిది. అది ఇంతవరకు ఏ ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిచేత ఎదుర్కోబడనిది. సామాన్య మానవ అనుభవాలకు, యుగయుగాల నించి ఇప్పటి వరకు ఉన్న మానవ స్థితిగతులకు, ఇప్పటిదాకా వ్యక్తీకరించబడిన ఆధ్యాత్మిక సాంప్రదాయాలకు విరుద్ధంగా ఈ యోగం పదార్థమూలాలనే మార్చాలన్న ఆకాంక్షతో, ఆ ప్రతిఘటించే అంధకారమూలాలతో పోరాటానికి సిద్ధపడింది: శ్రీఅరవిందుల వంటి ఓ నిర్భయుడైన యోధుడు, ఆతడి వంటి దైవిక సైనికుడు, మేధావి మాత్రమే పరిణామ ప్రక్రియలోని మహోన్నత రహస్యాన్ని తన అంతర్బుద్ధితో అవగాహన చేసుకొని వ్యవస్థీకరించబడిన ప్రకృతిపై పరివర్తనాత్మక దాడిని చేసి ముందుకు సాగగల సమర్థుడు. ఇదంతా 1935 లోని మరొక లేఖలో వెల్లడించారు:

"నా వ్యక్తిగత గొప్పతనం కోసం నేను అతిమానస అవరోహణ సాధన చేయటం లేదు. మానవదృష్టిలో ఉండె గొప్పతనాలు, అల్పత్వాలను నేను ఖాతరు చేయను.... కృష్ణుడు చేయని ప్రయత్నం నేను చేస్తున్నానని మానవ తార్కికత నన్ను ఒక అవివేకిగా జమకట్టినా నేను లక్ష్యపెట్టను. ఆ విషయంలో మరెవ్వరైనా సరే. అది దైవానికి, నాకు మధ్య ఉన్న ప్రశ్న — అది దైవసంకల్పమా, కాదా, నేను దాని అవరోహణ కోసం పంపబడ్డానా లేక ఆ అవరోహణకు మార్గం వేయడానికి లేదా ఆ మార్గం ఏర్పరచడం మరింత సంభవం చేయడానికా అన్నది. చేతనైతే మానవులందరు నన్ను హేళన చేయనీ లేదా నరకమైనా నా పై పడనీ — గెలిచేంతవరకు లేదా

నశించేంతవరకు, నా కృషి కొనసాగుతుంది. ఈ విధమైన స్ఫూర్తితో నేను అతిమానసాన్ని అన్వేషిస్తున్నాను. అంతేకాని నా గొప్పతనం కోసమో, ఇతరుల గొప్పతనం కోసమో నేను వాటి వెంట పడటం లేదు."

ఇక్కడ మనం చూసేది తన లక్ష్యానికి చేరువ అగుటకు ఏ ప్రమాదాన్నైనా ఎదుర్కొనే యోధుడైన యోగి యొక్క నిస్వార్థభరిత ధీరత్వం యొక్క స్పష్టమైన దృశ్యం — నిజానికి వారు వ్యక్తపరచిన సూత్రం, "నేను గెలిచినా లేదా నాశనం చెందినా" అయినప్పటికీ యదార్థంగా వారి మనసులో ఉన్న ధీరోదాత్తమైన సూత్రం: "నేను నశించేది గెలవడానికే" అని చెప్పడం కావచ్చు.

ఈ సూత్రాన్ని అనుసరించాలంటే అందుకు కావలసిన భావన ఇది — అచేతనా చీకటిశక్తులతో చేసే అంతిమ పోరాటంలో, అతిమానసీకరణ పొందిన అద్భుత శరీరాన్ని త్యాగం చేయడం వలన, ఆ శక్తులు విపరీతంగా అలసిపోయి, ఆ పైనున్న సువర్ణ దైవం తీవ్రంగా ఈ పృథ్వి వైపుకు, ఈ అతిమానసయోగాన్ని చేస్తున్న శరీర భాగస్వామిలోకి లాగబడతాడు. ఈ అత్యంత ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకున్న భావన ఉదయించగానే శ్రీఅరవిందులు ఓ సర్వసైన్యాధిపతి వలె సంసిద్ధులై ఉంటారు. ఒక్కసారిగా వారి యుద్ధతంత్రాన్ని మార్చివేసి, అంతకు ముందు తయారుచేసిన పథకాలను త్యజించి, గతంలోని అభివృద్ధి విధానాన్ని వదిలి, వ్యూహాత్మకంగా రచించిన ప్రణాళిక దర్శకత్వాన్ని ఒక్కసారిగా మార్చి, తన భౌతిక ఉనికిని కూలంకషంగా అతిమానసీకరణ చేయడానికి బదులుగా, అలజడి చెందకుండా పొంచివున్న దానవశక్తుల వైపు సాగుతూ, 'అతిమానసం' వారి కిచ్చిన రక్షణను వదిలి, — పైకి అంతా పోగొట్టుకుని, ఓడినట్టు కన్పించినా, నిగూఢంగా విజయం సాధిస్తారు.

ఓ మహత్తరమైన ఇలాంటి వ్యూహాత్మక త్యాగం తప్ప శ్రీమాత యొక్క భౌతిక రూపాంతరాన్ని అనూహ్యంగా వేగవంతం గావించి సురక్షితంగా తీర్చిదిద్ది, తద్వారా ఈ పృథ్వి మీద మానవుల దివ్యజీవనానికి వేళ్ళు నాటబడి, ఫలించి పుష్పించడం సాధ్యపడదు. శ్రీఅరవిందుల నిర్యాణాన్ని ఈ విధంగా తప్ప మరో మాదిరిగా వివరించలేము. ఇందులోనే, ఈ దివ్య ఆత్మత్యాగంలోనే ఈ ప్రపంచాన్ని రక్షించెడి క్రియాచరణ యొక్క మాధుర్యశక్తి గురించి 1934 ముందే ఓ లేఖలో వ్రాశారు.

"నేను వహించవలసిన బాధ్యతను మోయగలిగినది ఒక్క దివ్యప్రేమ మాత్రమే.

ఈ పృథ్విని అంధకారం నుంచి దివ్యత్వానికి ఉద్ధరించాలన్న ఆశయం కోసం సర్వాన్ని త్యాగం చేయగలవారందరూ ఈ భారాన్ని మోయవసిందే."

దివ్యప్రేమతో సంధింపబడిన ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం కలిగిన ఎవరైతే దివ్యాతీతుడి సంకల్పాన్ని అవధరించిన విశ్వవ్యాప్తి చెందిన వ్యక్తిగా ఎదిగాడో, ఆ ఒక్కడి శరీరంలో ఆ అపరిమిత విషం ఇమడకపోతే, కలలోనైనా ఊహించలేనటువంటి విపత్తు ఈ ప్రపంచానికి దాపురించి ఉండేదని చెప్పవచ్చు. ఇక్కడ మళ్ళీ మనం ఇంకోసారి గమనించగల విషయమేమిటంటే శ్రీఅరవిందులు వారి యోగంలో ఎదురైన అడ్డంకులేవీ నిజంగా వారి వ్యక్తిగతమైనవి కావు. అవన్నీ ఈ జాతికి సంకేతాత్మకమైనవి. ఈ వెనకపడ్డ మానవ విపత్కర పరిస్థితుల భారాన్ని, బహుశ వారికున్న విలక్షణమైన ప్రతిభ, సమర్ధతల వల్లనే సంతోషంగా స్వీకరించారు. ఈ సందర్భంలో శ్రీమాత యొక్క శరీరంలోని ఒక తాత్కాలిక అనారోగ్యం గురించిన ఓ ప్రశ్నకు చాలా ఏళ్ళ క్రితం వారు వ్రాసిన సమాధానం:

"మేం పరిపూర్ణతని ప్రత్యేకంగా మా కోసం కోరలేదు, సాధారణ మార్పులో భాగంగానే చేశాం — ఇతురలకు కూడా పరిపూర్ణతను సంభవం చేయడానికి. మేం ఈ అనుభవంలోను రూపాంతరంలోనుగల కష్టాలను మాలో మేం ఎదుర్కోకుండా అంగీకరించకుండా ఉన్నట్లయితే ఈ మార్పు సాధ్యపడేది కాదు. అది కొంతవరకు ఇతర స్థాయిలలో జరిగింది కాని శారీరకస్థితి యొక్క భౌతిక భాగంలో ఇంకా జరగలేదు. ఇది జరిగే వరకు ఈ పోరాటం కొనసాగుతుంది. శ్రీమాత యొక్క కష్టాలు ఆమె స్వీయకష్టాలు కావు. ఆమె ఇతరుల కష్టాలు భరించడంతో పాటు రూపాంతరం కోసం చేసే పనిలోను, కార్యాచరణలోను అంతర్గతంగా నుండే కష్టాలను కూడా భరించింది. అది ఆ విధంగా కాక మరో విధంగా నున్నట్లయితే పూర్తిగా భిన్న మైన విషయం అయివుండేది."

ఇప్పుడు సుస్పష్టంగా కనిపించేది, శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత చేసిన త్యాగం, వారి వ్యక్తిగత ఇబ్బందుల వలన వారిపై మోపబడినది కాదన్న విషయం. వారివి అద్వితీయమైన ప్రత్యేక ఆధారాలు లేదా యోగసాధనకు ఉచితమైన వాహికలు. వాటిలో ఇతర జోక్యాలు లేనట్లయితే ఏ అవరోధాన్నైనా ఎదుర్కోగలవు. ఈ విషయం ఇప్పుడు శ్రీఅరవిందులు దేహత్యాగం చేసిన సందర్భంలో గమనించితే, వారు తనలో ఏదో లోపం కారణంగా మృత్యువును అంగీకరించలేదు. అది పరిణామం

చెందుతున్న పృథ్వీ-చైతన్యం యొక్క మహత్తర సంక్షోభం — దివ్యత్వం చేత ఎదుర్కోబడిన అచేతన యొక్క విప్లవాత్మక తిరుగుబాటు — అది వారి జీవితంవైపు మళ్ళింపబడింది. అదే చివరికి జీవితానికే అపాయకరమైన మూత్రపిండ వ్యాధి మూలంగా సంభవించిన అపస్మారక స్థితిగా కేంద్రీకృతమైంది. దానినే ఈ గణనీయమైన ప్రణాళికతో తన కార్యానికి మార్మికంగా అనుకూలపరచుకున్నారు. ప్రత్యక్ష వ్యక్తిగత సాఫల్యసిద్ధి కన్నా పనే అత్యంత ప్రధానమైన విషయం వారికి.

ఆ త్యాగంలోని అంతరార్థంతో పాటు వారి వ్యూహం శ్రీఅరవిందుల ప్రత్యేకత. అవి ఒక విస్తృత ప్రశాంతతతో కూడిన సమ్మతితో పాటు, ఒక నిశితమైన సంఘర్షణాత్మక ప్రతిఘటనాశక్తిని సూచిస్తుంది. అందుకే మనం శ్రీఅరవిందులు పైకి అంతా పోగొట్టు కున్నవారిగా కనిపించారని చెప్పాము. పృథ్వీప్రకృతిలోని ఏ లోపాన్ని సమ్మతించక పోవడం వారి సిద్ధాంతం. వారు ఈ పరిణామ రహస్యాన్ని పైకి అసంభవంగా కని పించే ఈ పృథ్వీతత్వంలో దర్శించారు — పృథ్విలో పైకి నిర్జీవంగా వుండే పదా ర్థంలో నుంచి పైకుబికొచ్చే ప్రాణశక్తి స్పందనను ప్రత్యక్షంగా కనిపించే సహజాతమైన మృగతత్వంలో నుంచి మనస్సు హేతువులు మినుకమినుకుమంటూ వెల్లడి కావటం, పైకి తముడముతున్నట్లుగా కనిపించే తెలివితేటలలో తడబడుతున్నట్టు కనిపించే ప్రాణశక్తిలో మృత్యుమయ శరీరంలో, సర్వసమగ్రమైన అతిమానస అభివ్యక్తిని వారు ధర్శించారు. అందుకే శ్రీఅరవిందులు ఈ సామాన్య ప్రపంచస్థితులకు తల వంచడంగాని, ఈ ప్రపంచానికి దూరంగా శాంతిని కాంక్షిస్తూ పలాయనం చిత్తగించటం గాని చేయలేదు. చెదరని కాలాతీత శాంతి వారికి వారి బరోడా రోజుల నుండి తెలిసినదే. 1908 లో బరోడాలో మూడు మహత్తర దినాల్లో వారు మనస్సును నిశ్శబ్దపరచి సంపూర్ణ నిర్వాణ అనుభవాన్ని పొందారు; అదే ఎన్నో యోగాల్లో చేర దగిన చివరి స్థితి. వారికది చివరి స్థితి కాలేదు, కానీ మరెన్నో సాధించవలసిన విజ యాలకు మూలమయింది. సమర్పణ విషయానికి వస్తే, వారు దైవానికి తప్ప దేనికీ సమర్పించుకోలేదు. పర్యవసానంగా వారు తుది శ్వాస వరకు అతిమానస అవరోహణ కోసం పోరాటంచేస్తూనే ఉన్నారు — ఆత్మ యొక్క అక్షయసూర్యుని క్రిందికి ఆహ్వానిస్తూ, తన పాంచభౌతిక దేహాన్ని గాఢావేశంతో అతిమానస ప్రకాశంతో నింపారు. ఎంతగానంటే ఆ ఆచ్ఛాదనను అనేక రోజుల వరకు ఏరకంగాను మార్పు చెందకుండా, రంగు మారకుండా, పాడవకుండా ఉంచగలిగారు. త్యాగం చేసే

క్షణాలలో కూడా ఆ విధంగా పోరాడడం వారి జీవితకాల కృషికి అనుగుణంగానె ఉంది. పైకి వైఫల్యంగా కనిపిస్తున్న దానిలోనే విజయం యొక్క కౌశలం ఉన్నట్టు వారు ఒక లేఖలో ప్రతిపాదించారు కదా?

"నేనొక వేళ చెడుఫలితాన్ని పొందుతానని భవిష్యదర్శనం చేసినా, నేను ఏం చేయాలనుకున్నానో దాని కోసం పనిచేసి తీరాలి. అదే నేను సేవించే ఆ శక్తిని, సూత్రాన్ని సజీవంగా ఉంచగలదు, అటుపైన దాని విజయానికి సంభావ్యత నిస్తుంది. ఆ విధంగా భవిష్య సానుకూల విధివిధానంలో భాగమవుతుంది — ప్రస్తుత సమయం ప్రతికూలంగా ఉన్నా. "

మన ప్రభువు యొక్క ఈ భవిష్య దర్శనవాక్కులతో, అద్భుత ధ్యానస్థితిలో కనిపించే వారి పార్థివ శరీరం ఏదైతే డిసెంబరు 5 నించి 111 గంటలకు పైగా వారి గదిలో, ఆ నిరాడంబరమైన శయ్య మీద ఉంచబడిందో, ఎక్కడైతే వారు రెండు దశాబ్దాలపాటు గాఢమైన విశ్వ-కార్యంలో నిమగ్నమై ఉన్నారో, అందులోని మార్మికతను విశ్లేషించే ప్రయత్నాన్ని ముగించవచ్చు. వారి శరీరాన్ని వర్ణించ గలిగిన సిసలైన పదం 'ఆధ్యాత్మిక సార్వభౌమత్వం'. ధీరోదాత్తమైన వారి ముఖవైఖరి, తెల్లని గడ్డం, విశాల ఫాలభాగంపై జీరాడుతున్న తెల్లని శిరోజాలు, మూతబడిన ప్రశాంత నయనాలు, కొనదేరిన నాసిక యొక్క విశాలమైన ముక్కు పుటాలు, దివ్యాశీస్సులు వెదజల్లే దృఢమైన పెదవులు, విశాలమైన నున్నని భుజాలు, ధీరోదాత్త మైన ఛాతీపై మడిచి ఉంచిన హస్తంపై వుంచిన మృదువైన, కళాత్మకమైన, సమర్థత కల్గిన మరో హస్తం, బంగారు అంచుగల పట్టువస్త్రంతో ఆచ్ఛాదితమైన మగసిరి ఉట్టిపడే శరీరం మధ్య భాగం, సామ్రాజ్య చక్రవర్తి సహజత్వాన్ని తలపిస్తున్న పారజాపిన కాళ్ళ యొక్క పవిత్ర పాదాలు ఏవైతే డెబ్భైతొమ్మిదేండ్లు ఈ పృథ్వీపై అడుగులు వేసి దానిని ఆశీర్వదించి తనదిగా చేసుకొన్నాయో, ఇవన్నీ ఆ వర్ణనకు సరిపోతాయి.

ఆ గదిలో వాతావరణమంతా ఓ పవిత్రశక్తితో ప్రకంపిస్తూ, ప్రక్షాళన గావిస్తూ ప్రకాశిస్తోంది. ఆ మహనీయుని విజయ విశ్రాంతిని తలపించే నిశ్చలస్థితిలో వున్న దేహం నుండి ఒక మహాశక్తి ఉత్పన్నమై చూపరుల తలలపై తీవ్ర గాఢతతో వారి శరీరంలోకి ప్రవేశిస్తున్నట్లనిపించింది. శ్రీఅరవిందుల నిస్వార్థ దైహిక ముకుళితం వలన ఆ శక్తి ద్విగుణీకృతమై అతిమానసం యొక్క జీవన రూపాంతర ఔచిత్యాన్ని మానవాళిలో వర్షింపజేసింది.

ఒక విధంగా శ్రీఅరవిందులు వ్యక్తిగత ఉనికి అధికతరమైనట్టుగా వుంది. రూపాంతర యోగప్రక్రియను ఏకాగ్రంతో శీఘ్రతరం చేయడానికి ఇంత కాలం ఒక గదికి మాత్రమే పరిమితమైనా, ఏ అద్భుత ప్రక్రియ యొక్క పరమానందాన్ని క్రియోన్ముఖ శక్తుల్ని శ్రీమాత, తాను భౌతికంగా దగ్గరగా ఉండి శిష్యులకు పంచేవారో — వారు దానిని తమ శారీరక కవచాన్ని త్యజించడం వలన తమ ననుసరించేవారితో ఒక నూతన సన్నిహిత సంబంధం పెంచుకొని తమ అపారమైన అస్తిత్వంలోకి తిన్నగా చేర్చుకున్నారు. దీనిని కేవలం అక్కున జేర్చుకొనే ప్రతిభగా తలిస్తే, అది అస్తిత్వానికి న్యాయం చేకూర్చదు.

ఈ భౌతిక ఆచ్ఛాదన వెనక మరింతగా వ్యవస్థీకరించబడిన వాహికలు సూక్ష్మ మరియు కారణ సంబంధమైనవి వున్నాయి. శ్రీఅరవిందులు అంతుచిక్కని కారణ సంబంధమైనదానిని, సమర్ధవంతంగా సన్నిహితమైన సూక్ష్మంలోకి కొనితెచ్చి వారి ప్రయోజనాత్మక త్యాగసమయంలో దానిని ఈ బాహ్య స్థూలకోశం లోకి జొప్పించారు. వారి మాటల్ని మళ్లీ ఉటంకించాలంటే, "ఇతర స్థాయిలలో రూపాంతరం అవసరమైనంత మేరకు" జరిగింది. దాని అర్థం వారు తన సూక్ష్మశరీరంలో అతిమానస స్వరూపాన్ని ధరించి ఉన్నారని, అందువలన వారికి ఏ రకమైన తాంత్రిక ఆవశ్యకత గానీ, ఏ సూక్ష్మప్రకృతి నిబంధనలకు లోబడిగాని ఆత్మ విశ్రాంతి పొందుతున్న మరో స్థాయికి తిరిగి చేరడానికి, ఈ సూక్ష్మశరీరాన్ని వదలి మరో నూతన సూక్ష్మ శరీరంతో, మరో నూతన స్థూల శరీరంతో మరో జన్మను పొందవలసిన ఆవశ్యకత లేదని. అతిమానస యోగం ద్వారా దేహధారణ గావించిన ఈ జన్మలో వారి వ్యక్తిగత అస్తిత్వం మూలంగా విశ్వాత్మగా, సర్వాతీత పురుషుడిగా ఎదిగినదాని కన్నా శ్రీఅరవిందులు వారి భౌతిక ముకుళిత సమయంలో మరింత బృహత్తరమైన కార్యాచరణ చేయగల స్థితిలో ఉన్నారు. వారు వారి కరిగిపోని సూక్ష్మరూపంలో చైతన్యశీలమైన పురుషుడిగా ఉండి, ఒకేసారి దివ్యంగాను, మానవునిగాను ఉండగలరు. దాని వలన ఈ పదార్థ ప్రపంచంతో ప్రత్యక్ష స్పర్శ మరింత ఎక్కువ కలిగి ఉంటారు. ఇది గతంలో మార్మికులు దర్శించిన ఋషులు, ప్రవక్తలు, అవతారాలు ధరించిన ఆకారాల కంటె ఎక్కువగా ప్రత్యక్ష స్పర్శ కలిగి ఉండగలరు.

అందువలన ఓ ప్రత్యేకార్థంలో, మన గురువులైన, మనం ఎంతో ప్రేమించిన, అద్భుత ప్రతిభాపాటవాలున్న, దయాళువైన శ్రీఅరవిందులు ఇంకా వారి కార్యసాధ

నలో ఉన్నారు. శ్రీమాత ఈ క్రింది మాటలు చెప్పినపుడు ఆమె ఒక కచ్చితమైన సత్యాన్ని వ్యక్తం చేశారు:

"మనం దుఃఖపడటం శ్రీఅరవిందులను అవమానించడమే, వారు ఇక్కడే సజీవంగా, చైతన్యంతో మనందరి మధ్య ఉన్నారు." ఈ స్పష్టమైన సత్యం, డిసెంబరు 7 న సుందరమైన సందేశంగా అక్షరమణులతో పొదగబడింది. ఆమె వారిద్దరు ఒక్కటిగా ఉన్న ఆ ప్రగాఢ లోతుల్లోంచి ప్రకటించారు:

"ప్రభూ, ఈ ఉదయం మీరు మీ కార్యం సాధించబడే వరకు మాతోనే ఉంటారన్న ఆశ్వాసన నా కిచ్చారు. మార్గదర్శకం చేస్తూ, ప్రకాశం వైపు నడిపించె చైతన్యంగానే కాక, ఓ క్రియాత్మక ఉనికిగా మా కార్యాచరణను నడిపిస్తారని, ఈ పృధ్వి రూపాంతరం చెందేవరకు మీరు ఈ పృధ్వి ఆవరణని విడిచి వెళ్ళరని, పూర్తిగా ఇక్కడే ఉంటారని, మీరు నాకు కచ్చితమైన వాగ్దానం చేశారు. మేము మీ అద్భుత ఉనికిని పొందే అర్హతను మాకు ప్రసాదించండి. ఇక పైన మేము మరింతగా సర్వశక్తుల్ని మీ ఉన్నత కార్యాన్ని సాఫల్యం చేయాలనే ఏకైక సంకల్పంపై కేంద్రీకృత మయ్యేటట్లు అనుగ్రహించండి."

ఆ విధంగా కార్యం కొనసాగుతుంది. భవిష్యత్తును శ్రీమాత ముందుండి నడిపిస్తారు. ఆమెతో సూక్ష్మరూపంలో ప్రభువు ప్రక్కన వుంటారు. ఈ పని యొక్క సాఫల్యంపై ఎవరికి విశ్వాసముంటుందో, ఆ పని ఏమిటో ఎవరు అర్థం చేసుకుంటారో, వారికి, భవిష్యత్తు హృదయానికి స్వాంతనను కల్గించే ప్రత్యేక సంభావ్యతలతో ఆశాజనకంగా ఉంటుంది. అతిమానసం సంపూర్ణంగా ఈ రక్తమాంసభరిత శరీరంలోకి అవరోహణ చేసే సమయం ఆసన్నమయ్యే సందర్భం గురించి శ్రీఅరవిందులు వ్రాశారు:

"తాంత్రికులు సిద్ధాంతాలలోను, మన అస్తిత్వ స్థితుల అంతస్తుల క్రమంలోను, యోగజ్ఞానం మనకు చూపించే రేఖాచిత్రం ప్రకారం, సూక్ష్మభౌతిక శక్తి ఒక్కటె కాదు, సూక్ష్మభౌతిక పదార్థం కూడా. ప్రాణ, స్థూల పదార్థాల మధ్య పనిచేస్తూ, ఈ సూక్ష్మభౌతిక పదార్థంలో సృజించిన రూపాల్ని ఘనీభవింపజేసి, వాటిని స్థూల పదార్థంలోకి పంపడం జరగవచ్చు. అది సంభవం కావడమే కాదు, అది సంభవించ వచ్చన్న నమ్మకం ఉంది. ఈ సూక్ష్మభౌతిక పదార్థంలో తయారైన ఆకృతి తన సూక్ష్మస్థితి నించి, స్థూలపదార్థానికి తాంత్రికశక్తి జోక్యంచేత ఆ పద్ధతి వలన సూటిగా

మారగలదని, దానికి స్థూలపదార్థం యొక్క పద్ధతి సహాయంతో నిమిత్తం లేకుండానే సంభవించగలదని నమ్మవచ్చు. ఓ ఆత్మ శరీరంలో ప్రవేశించాలని కోరినా లేదా తనకు తాను ఓ శరీరాన్ని తయారుచేసుకుని, ఈ పృథ్విపై దివ్యజీవనంలో భాగం కావాలని కోరినా, దానికి కావలసిన సహాయం అందడమే కాదు, సూటిగా ఆకృతి పరివర్తన పద్ధతి ద్వారా సాధించవచ్చు. అది సామాన్య విధానాలైన లైంగిక పద్ధతి, లేదా మరింత నీచస్థితికి దిగజారకుండా లేదా మానసిక, శారీరక ఎదుగుదలకు పరిమితులకు లోనుకాకుండా జరగవచ్చు. ఇప్పుడవి మన సాధారణ మానవజీవితానికి తప్పని విధానాలు. అప్పుడు వెంటనే అది ఏదో ఒక రోజున గొప్ప శక్తులు నిర్వహణ చేసే ఒక వాస్తవమైన దివ్యభౌతిక దేహనిర్మాణాన్ని, ఉన్నత శక్తులను, కార్యాచరణను పొందవచ్చు. ఏదో ఒక రోజున క్రమంగా అభివృద్ధి చెందే పరిణామంలో, ఒక సంపూర్ణ రూపాంతరం చెందిన అస్తిత్వంగా, ప్రాణికంలోను, ఆకృతిలోను దివ్యత్వం పొంది ఈ పృథ్వి-ప్రకృతిలో ఆవిర్భవించవచ్చు."

ఈ మాటలు ఓ భవిష్య సూచనని నింపుకొని ఉన్నాయి. దివ్యీకరించబడిన సూక్ష్మభౌతిక ఆచ్ఛాదన కలిగివున్న శ్రీఅరవిందులు అతిమానస అభివ్యక్తిని శ్రీమాత ప్రారంభించబోయే నూతన మానవజాతి యొక్క పదార్థక్షేత్రంలో ఆధిపత్యం నెరపడానికి ఉపయోగించవచ్చు. ఆ సువర్ణ దివ్య ఉషోదయంలో శ్రీమాత సహజంగా పుట్టిన శరీరం నించి పురోగతి చెంది, దివ్యశరీరాన్ని సాధించిన ప్రథమవ్యక్తి అవుతారు. ఆమె సాధించిన విజయం యొక్క సహాయంతో శ్రీఅరవిందులు దివ్యప్రకృతిని ముందు నుండి గ్రహించబడిన పదార్థంతో, ఆకృతితో, రూపాంతరం చెందడానికి శరీరాచ్ఛాదనను గావించిన ప్రథమవ్యక్తి కావచ్చు. శ్రీఅరవిందులు ఏమి చేయ సంకల్పించారో మనం స్పష్టంగా చెప్పలేము. అయితే మనం ఊహించిన సంభావ్యతలన్నీ ప్రస్తుతం మనం చూస్తున్నది ఏదైతే ఒక ఆరని మానవాతీత విజయకాంతికి అనుబంధితంగా ఉండి, ఆకాంక్షాపరుల పైచూపులకు సార్వత్రిక సూర్యాస్తమయంగా కనిపించే సంఘటన ఈ శ్రీఅరవిందుల మహాభి నిష్క్రమణం.

(శ్రీఅరవిందాశ్రమం ప్రచురించిన *The Passing of Sri Aurobindo* అను పుస్తకం నుండి సంగ్రహించబడినది.)

అమల్ కిరణ్

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

మృత్యువుపై గెలుపు

("మీకు మా అనంత కృతజ్ఞతలు" (*To Thee Our Infinite Gratitude*) అన్న పుస్తకానికి శ్రీ మనోజ్ దాస్ వ్రాసిన పీఠికలో భాగం.)

ఎడతెగని పరిశ్రమతో తన విధి నుండి మృత్యువు అన్న దానిని తొలగించివేయడానికి మనిషి ఈ భౌతిక విజ్ఞానశాస్త్రి పరిధిలో, ఇరవైయ్యవ శతాబ్దంలో ఆశ్చర్యాన్ని కల్గించే ప్రగతిని సాధించాడు. లోపరహితంగా దీనిని రూఢీ పరచడానికి ఒక ఉదాహరణ: ప్రముఖ పరిశోధకుడు, రచయిత అయిన ఆల్విన్ సిల్వర్ స్టీన్ 'మృత్యువు పై విజయం' Conquest of Death (1979, మేక్ మిలన్, న్యూయార్క్) అన్న ప్రాచుర్యం పొందిన పరిశోధనా వ్యాసాన్ని వ్రాసి ఇలా అంకితం చేసారు. 'మన ప్రస్తుత తరానికి – ప్రథమ అమరులు' అని ఆ వ్యాసం ముగింపులో ఇలా అన్నారు "1980 వ శకంలో విజ్ఞానశాస్త్రం మానవాళికి ఎంతో ముట్ట జెబుతుంది, విశేషంగా పతానావస్థకు చేరుకున్న గుండెజబ్బుల తీవ్రత, దాని వల్ల సంభవించే మరణాల రేటు తగ్గుదల యిప్పటికే మొదలై, ఉరవడి పుంజుకొంటున్నది. క్యాన్సరు చావులు తగ్గుముఖం పట్టి మటుమాయమై పోతున్నాయి. ప్రస్తుతమున్న కోట్లాదిమందికి క్రొంగొత్త యువశక్తిని అందివ్వగల పురోభివృద్ధి జరుగుతుంది. ఈ దశాబ్దం ముగింపు వ్యాధి అన్నదానికి యదార్ధమైన ముగింపు నిచ్చి బాధావేదనల శమనానికి స్వాగతం పలుకుతుంది. నిజానికి 1950 ప్రారంభం నుండీ గుండెజబ్బుల నిష్పత్తి సంవత్సరం సంవత్సరం పడిపోతున్నది. క్యాన్సరు మరణాల రేటు కూడా ఇప్పటికే బాగా పడిపోయి, మున్ముందు తగ్గుముఖం పట్టడం వేగవంతమవుతుంది. రానున్న, పదేళ్ళల్లో విజ్ఞానంలో చోటు చేసుకొనే మార్పులు మిగిలిన విషాయల్లోనూ చెప్పుకోగలిగే పురోగతిని సమకూర్చి పెట్టగలవు. మరో పదేళ్ళలో కచ్చితంగా మీరంతా నవోత్తేజంతో, బలంతో జీవించబోతారు. మీరు అమరులు కాగలరు. మరో విధంగా చెప్పాలంటే అమరులు కాకపోయినా మృత్యువుకివశులైనా కాకుండా చూచుకొంటారు". మరో మాటగా చెప్పాలంటే అమరులు కాకపోయినా, మృత్యువాత పడకుండా ఉంటారు.

ఉల్లాసాన్ని కల్గించే ఈ జోస్యాన్ని చెప్పి ఏడాది గడిచిందో లేదా దానిని తునాతునకలు చేస్తూ ఒక భయంకర ఆకృతి ఈ భూగోళాన్ని ప్రాణాంతకమైన

కారుమేఘంలా కమ్మేసి అంతా అంధకారమయం చేసింది. అదే ఎయిడ్స్.

శ్రీఅరవిందులు తమ 'దివ్యజీవన' గ్రంథంలో 'పునర్జన్మ, ఇతర లోకాలు' అన్న శీర్షిక వున్న అధ్యాయానికి పాదటిప్పణిలో వ్రాసినది మనసులో మెదులుతుంది. అలాంటి భవిష్య సంఘటనను సూచిస్తున్నట్లుగా తోస్తుంది: "విజ్ఞానం — అది భౌతికమైనది లేదా మార్మికమైనదైనా — ఈ శరీరానికి చెందిన అనిశ్చితమైన మనుగడకు కావలసిన పరిస్థితులను, సాధనాలను కనుగొన్నప్పటికి కూడా, ఈ శరీరమన్నది దానంతట అదిగా ఆంతరికాభివృద్ధిని ప్రకటింపజేసేందుకు అనువైన ఉపకరణం కాలేకపోతే, అంతరాత్మ ఈ శరీరాన్ని వదిలిపెట్టడానికి మరో త్రోవను కనుగొని మరో క్రొత్త రూపం దాల్చటానికి మార్గం కనుగొంటుంది. మరణానికి చెందిన ఈ పదార్థ సంబధమైన లేదా భౌతికమైన కారణాలు దానికి మూలమైన లేక నిజమైన కారణాలు. కాజాలవు. నిజమైన అంతర్గత మూలకారణం ఒక క్రొత్త జీవికి చెందిన పరిణామానికి కావలసిన ఆధ్యాత్మికపరమైన ఆవశ్యకత."

ఇదొక పాదటిప్పణి అయినప్పటికీ దీనిలో మౌలికసత్యం యిమిడి ఉంది. నూతన జీవికి సంబంధించిన పరిణామం కోసం కావలసిన ఆధ్యాత్మిక అవసరమే, మృత్యువుని ఆధారంగా ఉపయోగించుకొంటుంది. ఈ మర్మగర్భమైన ప్రకటనను గురుదేవులు మన ముందుంచిన తత్త్వదర్శనం అందించిన కొద్దిపాటి వెలుగులో మనకు దానిని తెలిసినంతవరకు విశ్లేషిస్తాను. ఈ పరిస్థితిలో పరస్పర వైరుధ్యం కనబడుతుంది. ఒక వైపు వికాసం చెందాలని ఆకాంక్షించే ఆత్మకు తగినంత యోగ్యమైన ఉపకరణంగా ఈ శరీరం వుంటే తప్ప ఈ అనిశ్చితమైన భౌతిక మనుగడకు అవకాశము లేదు. మరో వైపు పరివర్తింపజేసే ఒక చైతన్యం యిక్కడ జోక్యం చేసుకోకుండా ఈ దేహం ఆ ప్రక్రియకు యోగ్యమైనది కాజాలదు అని కూడా అవ గతమౌతున్నది. శ్రీఅరవిందుల బోధనా పరంపరలో సాగిపోతున్న విద్యార్థులుగా మాకు తెలిసిందేమిటంటే ఇప్పటికి అనభివ్యక్తంగా వున్నదానిని సాధించడంలో సంక్లిష్టాంశంగా వున్నదానిని సామరస్యంగా పరిష్కరించడానికి ఆయన తమ అత్యంత శక్తివంతమైన యోగశక్తిని ధారపోసి, ఆ రూపాంతరీకరణ శక్తిని క్రిందకు దింపి, ఈ భౌతికంలో స్థాపింపజేయడంలో నిమగ్నులైయ్యారు. శ్రీమాత, శ్రీగురుదేవులిరువురు అనుసరించిన ఈ దివ్యకార్య ప్రక్రియను అందులో వారు సాధించిన విజయాన్ని అర్థం చేసుకోగలిగామని చెప్పడం ఒక దుస్సాహసమే అనిపిస్తుంది.

అనువాదం: హర్షవర్ధన్